

„Atkaklumas“

Šis Viljamo Marijono Branhamo pamokslas buvo pasakytas 1963 m. sausio 13 d. vakarą, Finikso mieste (Arizonos valstija, JAV).

1 Sveikinu šiuos puikius susirinkusiuosius čia, šį vakarą, sesę Vebster ir brolių Gryną, ir visus susirinkusius šio susirinkimo narius. Ateiti į Viešpaties namus – man visada yra privilegija. O po to, šį vakar ir vėl būsiu vienoje iš Jo bažnyčių pavadinimu „Fourskveir“.

2 Aš prisimenu prieš daug metų, kai pirmą kartą atvykau į Los Andželą. Aš buvau girdėjęs apie sesę Makferson, bet tuo laiku ji jau buvo „užkopusi auksiniais laiptais“ dar prieš man stojant ant šio kelio. Ir kai atvykau į Los Andželą pirmą kartą, nuėjau į „Forest Lon“. Buvau girdėjęs, kad ji ten buvo palaidota, todėl nuėjau ten ir atsistočiau prie jos kapo, ir palenkiau galvą, ir padėkojau Dievui už jos kilnų gyvenimą. Nuo tol matydavau „Fourskveir“ ženklą beveik kiekvienoje šalyje, kurioje teko misionieriauti. Man teko privilegija pabuvoti šventykloje, pabūti jos laukiamajame kambaryje. Prieš jai išeinant prie sakyklos, ji būdavo tame kambaryje. Ir man teko ten sėdėti daug vakarų prieš pamokslaujant šventykloje ir susimąstyti apie tas valandas, kurių metu ji greičiausiai buvo apmąstymuose prieš išeinant prie sakyklos, tame Dievo Žodžio atvertimo šventume. Būti šį vakar čia su dalimi sekėjų, kurie stengiasi išlaikyti šią žinią gyvą – tegul Dievas bus su jumis, palaimins jus.

3 Ir taip pat matau brolių Gryną, brangų, artimą draugą, brolių ir sesę Grynus. Kai prieš kurį laiką buvau su jais ir sutikau jį, aš... aš pasakiau jam kaip man patiko ta žinia giesmėje, kažkurį dieną, būtent ten su verslininkais, apie „*Jėzaus Vardą*“ ar panašiai, jis taip ją pavadino. Jie dar nėra padarę jos įrašo. Aš pasakiau jam: „Leisk man tapti pirmuoju, kuris jį įsigis,“ – tai buvo tokia, tokia graži giesmė.

4 Ir aš maniau, kad šį vakar jie tiesiog ims ir sugiedos ją dėl manęs, kai ateisiu čia ir.... ir mano žmona, ir vaikai sėdi štai čia, kad galėtų jos pasiklausti. Esu tikras, kad jie taip pat ją mėgavosi. O jo balsas nėra toks... Mūsų širdims jis yra labai pažįstamas. Aš turiu daugelį jo įrašų. Kai pradedu jaustis tikrai blogai, aš ateinu, turiu vieną iš tų įrašų grotuvų, ir aš pasileidžiu daugybę jo įrašų, ir aš tiesiog atsilošęs pradedu jų klausytis. Aš noriu pasakyti žmonai, sėdinčiai ten gale, kad įsigijau dar šiek tiek jų. Man jie tikrai patinka. Jie yra... Jie suteikia dangišką atilsį, vien tik tai, kai klausai tų Evangelinių giesmių žinodamas, jog jos nėra giedamos kokio nors mechaniškai išlavinto balso, bet kyla iš tikro Krikščionio širdies.

5 Jis pasakė man, kad dar ir šį vakar, štai ten jis turi tuos įrašus. Aš noriu, kad mano žmona, jie, apžiūrėtų juos, kad pamatytų ar jis ten turi tokių, kurių mes neturime ir kad tikrai juos įsigytų. Aš manau, kad jie yra ten vestibulyje. O jie yra...

6 Jūs žinote, svarbiausias dalykas, mano nuomone, apie giedojimą... Man patinka šis... Man patinka išlavinti balsai, bet man nepatinka per daug išlavinti balsai.

Tuomet tu stengiesi pažiūrėti kaip ilgai galėsi sulaikyti kvapsnį, iki tol, kol veidas pamėlynuoja, ir tuomet tu jau nieko neperteiksi. Bet man patinka geras senamadiškas giedojimas, kuomet tu tiesiog atsiveri ir giedi. Man... man tai patinka. Brolis Gynas taip gieda, jis ir sesė Gryn. Ir taip mes žinome, kad prie šio giedojimo prisideda chorai ir panašiai. Ir yra labai gerai tai žinoti, šiuos dalykus, mes galime gerai į juos įsiklausyti.

7 Taigi, brolis... brolis Gynas ir aš pirmą kartą susitikome, aš manau, kiek prisimenu, manau tai įvyko Kanzaso mieste, kai mes anksčiau rengdavome ten suvažiavimus. Aš anksčiau sėdėdavau... Jie pasakydavo: „Na, eiti dar nereikia, yra laiko“. O aš laukdavau savo automobilyje, nes jokių būdu nenorėjau praleisti to giedojimo, kai jis... jis ir sesė giedojo.

8 Todėl ten būnant aš jam pasakiau, aš pasakiau: „Aš viliuosi, kad vieną iš šių dienų, kai pereisiu anapus upės...“.

9 Man patinka giedoti, labai! Bet aš... aš tiesiog nemoku giedoti. Ir viskas. Aš visados norėjau giedoti, bet aš... aš tiesiog nemoku giedoti. Anksčiau bažnyčioje aš bandžiau giedoti giesmę „Senamadiškas susirinkimas senamadiškoje vietoje“. Aš viską supainiodavau. Kai pareidavau namo aš tiesiog paimdavau savo žmonos ranką, pasakydavau: „Brangioji, aš daugiau niekada nebandysiu giedoti, todėl padėk man...“. Aš tiesiog... visus kitus giedančius tiesiog visiškai supainiodavau.

10 Bet vieną iš šių dienų aš ketinu sugiedoti. Aš visada galvojau, galbūt tada ant kalvos šlaito nuo kurio teka Gyvybės upė, iš Sosto; kai tas didis visų atpirktųjų choras, tie nuostabūs balsai giedos ant tos kalvos šlaito. Viliuosi, kad ten anapus bus nedidelė paunksmė po medžiu. Jei norėsite mane pamatyti, tiesiog ateikite prie jos. Aš sėdėsiu ten jų klausydamasis.

11 Bet tuomet, kai jūs pareisite į savo vietą vieną rytą ir išeisite į savo verandą; kažkur toli, ten miškuose bus pastatyta nedidelė trobelė. Aš... Išeisite į savo verandą ir išgirsite kažką giedant: „Nuostabi malonė, koks malonus garsas“. Jūs pasakysite: „O, broliui Branhamui pavyko, nes štai kur jis yra. Jis... jis galiausiai čia pateko“. Todėl tuomet aš galėsiu giedoti. Iki to laiko aš tiesiog turėsiu kelti džiaugsmingą triukšmą Viešpačiui.

12 Ar mes nesame laimingi? Mes neturime nei vieno dalyko, dėl kurio turėtume jaudintis, nei vieno dalyko. Mes esame įsitvirtinę Kristuje, sėdime Dangiškose vietose, dabar pat esame apimti Paėmimo malonės, sėdime Jo Akivaizdoje Dangiškose vietose Kristuje Jėzuje. Pati mirtis negali mūsų paliesti. Esame įsitvirtinę, niekas negali mūsų varginti, tiesiog paprastai esame apsaugoti ir laukiantys Jo Atėjimo. Ir mes už tai esame dėkingi.

13 Taigi, šįvakar turėsiu automobiliu įveikti apie šimtą penkiasdešimt mylių, po šio tarnavimo. O būnant tokioje puikioje grupėje man reikia nemažai laiko, kad galėčiau pradėti ir po to dvigubai tiek, kad sustočiau. Todėl pamėginsiu iš karto pradėti kalbėti apie tai, ką noriu pasakyti kaip galėdamas greičiau. Noriu padėkoti pastoriumi, bendradarbiams ir visiems už šią galimybę ateiti čia, paliudyti šįvakar apie Jo malonę šiame puikiame susirinkime.

14 Prieš kurį laiką aš užkopiau į pietinį kalną, žvelgiau nuo jo žemyn į slėnį. Galvojau apie laiką maždaug prieš 35 metus, kai pirmą kartą atvykau į šį slėnį. Kaip šis miestas išaugo, išsiplėtė čia po visą Marikopos slėnį. Miestas tiesiog yra visur, kiek akis gali aprėpti. Aš sėdėjau ten su savo žmona ir pasakiau: „Žinai, brangioji, turbūt prieš 300 metų šioje vietovėje nelakstė niekas kitas kaip tik prerijų vilkai ir peniukšliai, ir panašiai, po visą kraštą. O po to pasirodė žmogus ir pradėjo statyti. Tada civilizacija pradėjo plisti. Tuomet įsivyravo nuodėmė ir smurtas“.

15 Aš pamaniau: „Ar tai negalėtų būti nuostabi vieta?“. Aš visada galvojau, kad vieną dieną norėsiu gyventi Finikse. Bet tuomet aš... žiūrėdamas į slėnį aš beveik galiu savo širdyje jaustis taip lyg pravirksių, kokia tai būtų buvusi graži vieta, jei čia nebūtų nuodėmės.

16 Jie paėmė pliką dykumą ir pavertė ją apgyvendintais miesto kvartalais! Mes šiandien jodinėjome sėdėdami ant kupranugarių kuprų, matėme ten gražius namus, atrodė taip lyg būtum atvykęs į rojų. Ir taip tai būtų graži vieta, tačiau visur yra nuodėmė: viskio barai, amoralumas, tiesiog viskas, kas klaidinga, įvairiausi įrenginiai ir priešų sąspūdis paspėsti žmonių sieloms.

Mano žmona pasakė: „Tuomet, kodėl tu esi čia, Bili?“.

17 Aš pasakiau: „Brangioji, viskas yra juoda. Bet, žinai, ten yra, pro visą tą, ten esančią tamsą, ten skverbiasi maži Šviesos taškeliai. Tai Dievo išrinktieji. Ir aš esu čia, kad pridėčiau savo petį prie jų, kad susiliestume širdimis, savo balsais ir sušuktume prieš tamsą“.

18 Štai kodėl vėl esu čia Finikse. Tegul Dangaus Dievas mums padės. Ir po šio vakaro pabaigos, ir po mūsų nedidelių tarnavimų vykstančių mieste, iš vienos bažnyčios į kitą, visų Pilnos Evangelijos denominacijų tarpe. Ir paskutine vieta jie paskyrė verslininkų suvažiavimą Ramadoje. Aš tikiuosi, kad mes ten paliksime ženklą, kuris simbolizuos tą nedidelę Šviesą, kuri buvo paskleista tam, kad daugelis sielų atrastų Kristų, daugelis tikėjimo žmonių būtų išgydyti. Mes jau dabar pradedame matyti regimus rezultatus.

19 Ir šįvakar aš tikiuosi, jei čia šįvakar ateis tokių į šios vietos prieglobstį, galbūt kažkas prakalbės per giesmę, liudijimą ar Žodžio skaitymą, ar kažką, kad tai paskatintų jus išeiti per tas duris kitokiu žmogumi, nei koku įėjote per jas. Padėk mums visiems taip padaryti.

20 O dabar prieš mums pereinant prie Žodžio, prisiartinkime prie Autoriaus maldos keliu. Palenkime savo galvas tik trumpam. Mūsų galvoms ir širdims palenktoms prieš Dievą ar šįvakar žmonių tarpe yra turinčių poreikį, gal turite ypatingą poreikį dėl kurio norėtumėte paprašyti Viešpaties pagalbos? Tiesiog pakelkite ranką. Ir giliai širdyje pasakykite: „Viešpatie, Tu žinai, kas tai yra“. Ačiū jums. Telaimina jus Dievas

21 Mūsų Dangiškasis Tėve, dabar mes ateiname tuo pilnaverčiu Vardu, Viešpaties Jėzaus, žinodami, jog Jis pažadėjo: „Ko tik jūs paprašysite Tėvo Mano Vardu, tai bus suteikta“. Mes ateiname visų pirma išpažinti, jog nusidėjome. Mes darėme neteisybę.

Ir čia nėra nei vieno gero, nei vieno. Ir mes ateiname išpažinti savo nuodėmes Viešpaties Jėzaus Vardu. Mes prašome atleidimo.

22 Ir Tu matai žmonių rankas, kurios buvo pakeltos šįvakar, ir Tu žinai, kas slypi už tos rankos, koks yra jų poreikis. Ir aš sakau savo maldą kartu su jų malda, sudedant tai ant Tavo aukuro ir prašant malonės, kad Tu, Viešpatie, suteiktum malonę ir atsakytum į kiekvieną poreikį.

23 Mes norime Tau padėkoti už šią bažnyčią, už jos pastorius ir už visus lankančiuosius, ir visus diakonus, ir globėjus, ir visus, kurie ateina. Palaimink juos, Viešpatie. Ir mes žinome, kad mūsų susirinkimai ir susiejimai visumoje būtų betiksliai, jei Tu neateitum su mumis susitikti.

24 Todėl mes meldžiame, Dangiškasis Tėve, kad dabar turėtume užtikrintumą, jog Tu esi su mumis. Ir toliau, o Viešpatie, būk su mumis viso vakaro metu. Padėk mums. Jei čia būtų tokių, kurie atėjo tiesiai iš gatvės ar patvorių ir pasaulio šunkelių, kuriais jieėjo savo gyvenime, būdami Tau abejingi, tegul tai bus šis vakaras, kurį jie pasakys, tą svarų „taip“ Dievui, ir atsiduos, atiduos save Jėzui Kristui.

25 Jeigu mūsų tarpe čia būtų ligonių, Viešpatie, Tu esi tas didis Gydytojas, Kuris nėra nei karto suklydęs.

26 Mes susimąstome apie dieną, kurioje gyvename, kuomet ligos ir didelė tamsa dengia žemę. Tačiau mes prisimename, kad kai Tu vedei Savo tautą, Mozė išvedė juos iš... iš Egipto, vedė juos į pažado žemę ir visoje kelionėje keturiasdešimt metų. O kai jie atėjo į pažado žemę, jų tarpe nebuvo nei vieno nusilpusio.

27 Kiek gydytojų šįvakar norėtų pažvelgti į medicininį receptą, kurį turėjo Mozė, kuris išlaikė tuos žmones sveikus 40 ilgų metų. Ir, vis tik, Tu jo nepaslėpei. Tu padarei jį žinoma visiems mums ir jis yra parašytas čia, puslapiuose, taip paprastai. „Aš esu Viešpats, kuris išgydo visas tavo ligas“. Tegul mes tai suvoksime, Viešpatie, sergantys ir vargantys, ir sužinosime, jog nėra tokios ligos, kuriai Tu nebūtum vaistas, dvigubas išgydymas.

28 Palaimink Tavo Žodžio skaitymą. Ir tegul dabar mūsų širdys susitelks į rimtąją susirinkimo dalį. Mūsų širdys yra pripildomos džiaugsmu per Evangelijos giesmes ir liudijimus, ir panašiai, mes tiesiog esame labai dėkingi. Dabar tegul mes išgirsime Tavo Žodį. Ir kalbėk mums, Tėve, ir palaimink šiuos kelis užrašus, kurie buvo paruošti šiam vakarui, nes mes prašome to Jo Vardu ir Jo šlovei. Amen.

29 Yra daug žmonių, kuriems atėjus į tarnavimą patinka visada pasižymėti tai, ką tarnautojas turi pasakyti, ar perskaityti iš Rašto. Ir jeigu jūs tai darote, aš noriu, kad šįvakar jūs su manimi atsiverstumėte trumpam perskaitymui vietą iš Šv. Mato Evangelijos Knygos, 15 skyrių, nuo 21 iki 28 eilutės. Aš tai perskaitysiu.

Tada Jėzus iš ten išėjo ir nuėjo į Tyro ir Sidono... Sidono sritis.

Ir štai Kanaano moteris atėjo iš tų pačių ribų ir šaukė jam, sakydama: „Pasigailėk manęs, o Viešpatie, Dovydo Sūnau; mano dukrą labai kankina velnias“.

Bet jis neatsakė jai nei žodžio. Ir jo mokiniai atėjo ir maldavo jį, sakydami: „Paleisk ją; nes ji šaukia mums iš paskos“.

Bet jis atsakydamas tarė: „Aš esu siųstas tik pas pražuvusias Izraelio namų avis“.

Tada ji atėjo ir pagarbino jį, tardama: „Viešpatie, padėk man“.

Bet jis atsakydamas tarė: „Nedera imti vaikų duoną ir mesti ją šunims“.

... ji tarė: „Tiesa, Viešpatie; betgi ir šunys maitinasi trupiniais, kurie krenta nuo jų šeimininkų stalo“.

Tada Jėzus atsakydamas tarė jai: „O moterie, didis tavo tikėjimas: tebūna tau kaip nori“. Ir jos dukra tapo sveika tą pačią valandą.

30 Jei galėčiau tai pavadinti tema, norėčiau kalbėti labai neilgai, ar, tiksliau, tik keletą minučių, tema: *Atkaklumas*.

31 Aš prisiminiu, kad ponias Makferson ir bažnyčia visada taip narsiai kovojo dėl Dieviškojo išgydymo ir mes negalime pamokslauti visos Evangelijos nepamokslaudami Dieviškojo išgydymo, nes jis yra Evangelijos dalis.

32 Aš prisimenu, kai buvau berniukas, skaičiau straipsnį viename iš žurnalų pavadinimu „*Gyvenimas*“ ar „*Žvilgsnis*“, ar kažkuriame iš tokių žurnalų. Aš tebuvau jaunas berniukas. Skaičiau kaip jie tyčiojosi iš ponios Makferson dėl pamokslavimo apie Dieviškąjį išgydymą ir jie sakė, jog ji turėjo... darė kažkokią gudrybę. Pasakė: „Moteris turėjo gūžį; ji po pirštu laikė smeigtuką, o sergančioji moteris buvo po drabužiais įsikišusi balioną. Tada ponias Makferson uždėjo rankas ant tos moters, ir dūrė smeigtuku į balioną ir taip išleido iš baliono orą“.

33 Aš buvau nusidėjėlis, bet turėjau daugiau nuovokos, nei kad išsigalvočiau tokį dalyką. Jeigu smeigtukas būtų įbestas į balioną, jis sprogtų. Todėl aš pasakiau: „Nėra jokios abejonės, kad ši moteris kenčia persekiojimą“. O vėliau, kadangi pats tapau vynuogyno darbininku, suvokiau, ką ji turėjo pakelti. Laikydami tiesos, visada būsite prieš nekenčiami.

34 Žodis „*atkaklus*“ reiškia būti, manau, pagal Vebsterį „nepaliaujamu“. Būti *atkakliu*, „atkakliu siekiant tikslo“. Ir kiekvienas žmogus žemėje ar kuris apskritai yra buvęs žemėje, kuris ko nors pasiekė, turėjo... kuris buvo ko nors vertas, turėjo būti atkaklus. Jūs turite būti įsitikinęs, visų pirma, kuo remiasi jūsų tikėjimas.

35 Taigi, tikėjimas nėra šiaip sau dalykas, kuris laisvai plūduriuoja ir koks nors... kaip mes tai pavadintume, išsireiškimu gatvėje, fokusu. Tikėjimas gali užimti savo... savo teisėtą padėtį, kai jis yra pastatytas ant kažko tvirto.

36 Jeigu aš liepčiau jums išeiti ir uždėti ranką ant to medžio, ir pasveikti, jūs galėtumėte tuo suabejoti. O kodėl? Mes neturėtume jokio pagrindo. Jūs tik turėtumėte mano žodį. O jeigu aš pasakyčiau jums, kad nusiprausimas tam tikrame vandenyje štai ten... slėnyje, suteiks jums išgydymą, tai priklausytų nuo to, kiek pasitikėjimo manimi jūs turėtumėte.

37 „O tikėjimas ateina iš klausymo“. Klausymo ko? „Dievo Žodžio“.

38 Todėl, jei *Tai* yra Dievo Žodis, o *Tai* yra, mes galime remtis tuo, ką Jis moko. Dievas negali pasikeisti. Dievas privalo visada išlikti Dievu. Jo Žodis privalo būti lygiai toks pats teisus šiame amžiuje, koku Jis buvo bet kuriame kitame amžiuje.

39 Taigi, mes esame riboti. Šiais metais mes galime kažką pasakyti, bet galbūt net jau rytoj turėsime tai pakeisti. Nes mes nesame per daug užtikrinti, nes mes esame riboti. Mes tik darome prielaidą. O *daryti prielaidą* reiškia „rizikuoti neturint valdžios“.

40 Bet, kai Dievas, ką nors pasako, tai yra tobula. Jam nereikia to keisti. „Abraomas neabejojo Dievo pažadu per netikėjimą; bet buvo stiprus, duodamas Dievui šlovę; nes jis žinojo, kad Jis buvo pajėgus įvykdyti ar išpildyti tai, ką Jis buvo pažadėjęs“. Tuomet, jei Dievas yra pakviečiamas į veiksmo sceną priimti sprendimo, sprendimas, kurį Dievas priima, visų pirma, jis turi išlikti toks pats. Jis niekada negali pasikeisti. Jis negali būti pakeistas, nes Jis yra begalinis. O kiekvienas esantis begalinis, niekada neturėjo nei pradžios, nei pabaigos. Todėl jis negalės to atsiimti kitais metais ir pasakyti: „Aš klydau“.

41 Ir tuomet, jei tai buvo Jo sprendimas, tuomet kiekvienas žmogus, kuris juo vilsis, prieis prie to paties sprendimo, kurį Dievas priėmė dėl vieno žmogaus ant jo tikėjimo pagrindo, kad tuo patikėtų, Jis turi išpildyti būtent tą patį dalyką kaskart žmogui tuo tikint. Dievas turi pradėti veikti, kiekvieną kartą, tokiu būdu, koku Jis veikė pirmą kartą arba pirmą kartą Jis pasielgė neteisingai. O kas gali apkaltinti Dievą neteisingu elgesiu? Dievas turi visada išlaikyti Savo sprendimą.

42 „Jeigu gali patikėti!“ Taigi, kad ką nors pasiekti jūs turite iškelti tikslą ir pasakyti: „Aš tikiu *Juo*,“ – ir susieti save su juo, ir toliau traukti artėjant prie jo, žinant, kad jūs... Tai yra čia, žinant, jog ten yra kažkas, prie ko jūs artėjate.

43 Kaip tai buvo pasakyta apie berniuką su aitvaru, laikiusį virvelę rankoje. Jis pasakė, žmogus paklausė: „Ką tu laikai, sūnau?“.

Jis atsakė: „Savo aitvarą“.

Jis pasakė: „Aš matau vien tik virvelę“.

Jis atsakė: „Bet kitoje jos gale yra aitvaras“.

Žmogus pažvelgė į viršų, tarė: „Aš nematau to aitvaro“.

Berniukas atsakė: „Aš taip pat nematau“.

Jis paklausė: „Na, o iš kur tu žinai, kad ten vis dar turi aitvarą?“.

Jis atsakė: „Aš galiu jausti trūktelėjimus iš ano galo“.

44 Na, štai taip yra ir su tikėjimu. „Tikėjimas yra pagrindas to, ko viliamasi, įrodymas to, kas neregima“. Jeigu jūs į tai sutelkiate savo tikėjimą ir už to įsitvirtinate, jūs artėjate prie to. Nesvarbu ar galite, ar negalite to matyti, jūs vis tiek žinote, kad tai

ten yra. Jūs jaučiate trauką ir tai traukia jus. Ir bet kuris žmogus, kuris pasiekė ką nors verto, užsibrėžė tikslą, o po to buvo atkaklus, ištvėrimingas, kad tai pasiektų – garsūs vyrai.

45 Džordžas Vašingtonas vadinamas „mūsų tautos tėvu“, kai jis atvyko į „Valei Fordžą“. Po to, kai visą naktį praleido maldoje iki tiek, kad buvo šlapias nuo sniego, iki pat šlaunų, kitą rytą jis perbrido per Delvarį, pilną ledo. Kodėl? Jis buvo atkaklus. Jis turėjo atsakymą. Niekas negalėjo pastoti jam kelio. Nors trys ar keturios muš... muškietos šoviniai kiaurai peršovė jo palatą, jie net nesužeidė jo. Ji bandė... Jis norėjo kažką pasiekti ir jis tuo klausimu prasiveržė maldoje, ir jis buvo atkaklus. Niekas negalėjo pastoti jam kelio.

46 Ar galite įsivaizduoti Nojų jo dienomis, koks atkaklus Nojus buvo? Taigi, jis tebuvo ūkininkas.

47 Ir greičiausiai jie gyveno didesnio mokslinio išsivystymo dienomis nei mes šiandien, nes tomis dienomis jie statė piramides. Ir jeigu jūs turėjote privilegiją pabuvoti prie didžiosios Egipto piramidės, matėte sfinkso ir panašiai, na, į tai pažiūrėti yra nepakartojama. Kaip jie užkėlė tuos darbininkus taip aukštai į orą, beveik miesto kvartalo aukštis, jų svoris buvo tūkstančiai tonų! Šiandien mes negalėtume jų pastatyti. Mes neturime supratimo. Jie kažką turėjo.

48 Jie turėjo dažus. Jie turėjo tai, kuo galėjo balzamuoti kūną, kas išlaikydavo natūralią kūno išvaizdą tūkstančius metų. Mes neturime tokių menų, dažų ir panašiai, kuriuos jie turėjo; didis, mokslo amžius.

49 Bet vieną dieną Nojui būnant laukuose, galbūt dirbo prie derliaus, Dievas pasirodė jam ir tarė: „Pasiruošk savo namiškių išgelbėjimui ir pastatyk arką. Ir prasidės lietus“.

50 Taigi, mes visi tai žinome, kad prieštvaniniame pasaulyje lietus nebuvo lijęs. Ir tai neatitiko tų dienų moksliškai mąstančiųjų nuomonės. Jo žinia buvo prieštaringa. Be jokios abejonės tie protingi mokslininkai būtų galėję ateiti pas jį ir pasakyti: „Dabar paklausyk mūsų, pone Nojau. Mes dabar turime tokius įrenginius, kuriuos galime pakelti iki mėnulio ir mes galime atlikti visus mokslinius tyrimus. Ir ten viršuje nėra jokio vandens. Kaipgi iš ten žemyn liesis vanduo, kai ten ten viršuje nėra vandens, kad lytų? Tu esi kvailas. Tu darai kažką, kame nėra prasmės. Ten aukštai vandens nėra“.

51 Bet Nojus galėjo pasakyti: „Dievas pasakė, kad lietus lys ir tai viską išsprendžia. Dievas taip pasakė“. Ir 120 metų jis buvo atkaklus, jo dienų moksliško pasaulio akivaizdoje, ir toliau tvirtino, kad jo žinia buvo teisinga, nes ji atėjo iš Dievo. Jis turėjo pasiekti užsibrėžtą tikslą. Jis turėjo pasirūpinti žinia ir tai darė atkakliai. Nesvarbu, ką sakė likęs pasaulis, Nojus išgirdo iš Dievo. Tai buvo viskas, kas jam rūpėjo. Jis buvo išgirdęs tą Balsą. Jis buvo įsitikinęs, kad tai buvo Dievas ir jis ruošė kažką, kas pasauliui atrodė labai kvailai. Bet, vis tik, Nojus žinojo, kad Dievas laikysis Savo Žodžio.

52 Ar tai neturėtų būti mums pamoka šiandien, šią valandą? Kaip Jėzus pasakė: „Kaip tai buvo Nojaus dienomis, taip bus žmogaus Sūnaus atėjime“. Žinia, kuri

pasauliui yra kvaila. Jie nesupranta jos. Bet tie, kurie turi ryšį su Šventąją Dvasia žino, kad Jis vėl sugrįš.

53 Aš galiu matyti kaip žmonės gailėjosi vargšo, pasenusio Nojaus, kiek pramogų jis praleido ir dalykų iš pasaulio, ir to, kas vyko. Bet Nojus išliko atkaklus, toliau laikėsi.

54 Vieną dieną Dievas pasakė Nojui: „Gerai, dabar savo rolę tu išpildei. Dabar įeik į arką, tu ir tavo namiškiai“. Ir... Pastebėjo, kad paukščiai pradėjo skristi į vidų ir... ir gyvūnai pradėjo eiti į vidų, po du poromis. Nojus ir jo šeima įėjo.

55 Ir ten visada būna pasieniniai tikintieji, kaip aš juos vadinu; žmonės, kurie ateis į bažnyčią, jie pasimėgaus žinia, galbūt, išgirsta iš choro ar iš giesmininkų, iš tarnautojo ar liudijimo. Jie mėgausis tuo, bet, įeiti į vidų ir tapti to dalimi – jie tiesiog negalės to padaryti. Jiems patinka klausytis, bet jie nebus to dalimi. Jie nenori su jais susitapatinti. Jie nori pasilikti nuošalėje, kitoje pusėje. Taip visada buvo ir be jokios abejonės taip buvo ir toje dienoje.

56 Tuomet, kai arkos durys buvo uždarytos, daugelis tų žmonių pasakė: „Na, nueikime prie jos ir sustokime aplink ją, taigi, jeigu tai išsipildys, pavyzdžiui, senolis buvo teisingas. Mes visi kaip ir galvojome, kad senolis buvo šiek tiek pakrikęs, bet man... man... man patiko klausytis kaip jis pamokslavo, stovėdamas ten tarpduryje. O dabar mes žinome, kad kažkas uždarė tas duris. Taigi, jis yra geras, senyvas žmogus. Ir jei tai išsipildys, čia žemai rasis vanduo, na, na, jis juk mus įsileis į vidų“. Matote, jūs nenorite pasitikėti...

57 Jūs nenorite piktnaudžiauti Dievo gerumu. Jūs turite įsitikinti, kad jūs įeisite vidun tol, kol turite galimybę.

58 Tuomet, visų pirma pastebėsite, pirmoji diena... Pažvelkite kaip kartais Dievas sukelia sunkumus Savo žmonėms. Aš galiu įsivaizduoti kaip pirmą dieną Nojus pasakė savo šeimai: „Gerai, dabar mes užkopsime laiptais. Taigi, ryte dangus bus apsiniaukęs. O anksčiau niekada nebuvo apsiniaukęs. Mes nesame to matę. Lietus pradės lyti. Žaibai šėls po visą dangų“. Bet kitą rytą kaip niekur nieko patekėjo saulė. Jokio ženklų. Ištiesą dieną Nojus ir jo šeima laukė. Na, gyvenimas klostėsi tiesiog taip kaip ir anksčiau.

59 Aš įsivaizduoju pasieninius tikinčiuosius sakiusius: „O, senolis suklydo“. Jie sugrįžo į miesto centrą, valgė, gėrė ir linksminosi.

60 Aš įsivaizduoju jo šeimą – kokią įtampą žmogus turėjo pakelti. Bet jis nepasidavė ir nepradėjo belsti į duris, ir sakyti: „Žmonės, išlaužkite duris. Aš klydau“. Kodėl? Jis žinojo turįs tiesą ir jis toliau jos laikėsi.

61 „Jeigu šiandien nelijo, lis rytoj“. Štai taip. Gerai.

62 Po to išaušo antra diena ir mes regime kaip pateka saulė. Ji patekėjo tiesiog lygiai taip pat kaip ir kiekvieną dieną. Jokio lietaus ženklų. Jis vis tiek išliko atkaklus. Iki septynių dienų, Nojus sėdėjo ten pat, tarė: „Jeigu šiandien nelis, lis rytoj“. Matote, jis buvo įsitvirtinęs. Jis buvo atkaklus, ištvermingas, nes jis žinojo, kad Dievas taip pasakė ir taip turėjo būti.

63 Taigi, galiausiai septintą dieną, kai jis pažvelgė per langą, dangus pradėjo niaukstis. Vėjas pūtė per kalvas. Medžiai lankstėsi. Žmonės šaukė nežinodami, ko griebtis. Ir po kurio laiko, dideli, stambūs lietaus lašai pradėjo kristi patį pirmą kartą atsimušdami į gatves. Nutekamieji vamzdžiai užsikimšo. Visi šaltiniai patvino. Vandenyss pradėjo kilti. Žmonės įsilipo į valtis, o jos skendo. Vėjai buvo smarkūs. Ir vis gilėjo ir gilėjo, ir gilėjo. Po kurio laiko, vandens lygis pasiekė laivą. Jis žiūrėjo per langą.

64 Galiausiai žmonės rėkė, bet jam nebuvo kaip juos pasiekti ir išgelbėti. Jis buvo aukščiausiam aukšte. Jie per nuodėmę atsižadėjo jiems skirtos malonės dienos. Jos jiems daugiau nebuvo likę. Tuomet buvo jau per vėlu. Galiausiai, koks jausmas turėjo užlieti Nojų, kai jis stebėjo, kas dėjos į gatvę ir išvydo visas valteles, ar jos buvo ar nebuvo Dievo padarytos.

65 Matote, žmonės taip galvoja ir šiandien. „Jie gali pastatyti savo pačių arką. Jie gali patys pasirūpinti išgelbėjimu“. Jūs negalite to padaryti. Dievas mums paruošė išgelbėjimą ir mes turime jį priimti. Vien tik žmogaus pastatyta arka neatlaikys. Viskas, ką žmogus gali pasiekti, tai prieštarauja valiai ir Dievo Žodžiui, tai neišstovės.

66 Bet kaip tai turėjo būti kai ponas Nojus ir jo marčios, ir sūnus... sūnūs, ir taip toliau, kai jie pamatė tą vandenį susirenkantį aplink arką, bet vis tiek arka tebestovėjo savo vietoje. Tačiau po kurio laiko jie pajautė kaip ji išjudėjo. Ji plūduriavo. O, Nojus žinojo, jog visas jo, tai, ką jis bandė pasiekti, tai, ką jis buvo padaręs, tuomet jo žinia atsipirko. Arka išjudėjo. Jis paliko žemę.

67 Kaip tai yra, kai žmogus pasiliks, neateis ir nepaspaus pastorium rankos, neįrašys savo vardo į knygą, bet, kai jis pasiliks ten tol, kol jo viduje kažkas išjudės ir jis pradės plaukti į tolį tikėjimu, žinodamas, kad jo nuodėmės yra praėjusios, ir jis įtvirtino savo sielą Kristuje, ir ten yra kažkas, kas kelia jį aukščiau ir aukščiau; atkakliai, ištvėringai.

68 Mozė buvo labai atkaklus, po to, kai jis nuėjo ir Egipte užmušė žmogų, ir turėdamas tą visą savo išsilavinimą ir ištreniravimą. Ir vis tik jis tą dalyką padarė neteisingai, jis pabandė, nes jis pasitikėjo tuo, ką galėjo pasiekti per savo išsilavinimą ir save patį. Mums yra sakoma, kad jis buvo karo žmogus. Ir tai, ką daryti jis buvo išmokytas, mes atrandame, jog tai pavedė. O kai tai pavedė, jis tuo atžvilgiu nebuvo atkaklus, jis keturiasdešimčiai metų pabėgo į dykumą.

69 Bet kartą jis sutiko Dievą degančiame krūme, nusiavė apavą, jis išvydo Dievo šlovę. Jis išvydo kaip sudžiuvusi lazda pavirto į gyvatę ir vėl atvirto į lazda. Jis išvydo kaip raupsuota ranka yra Dievo išgydoma. Ir jis išgirdo kaip Dievo Balsas jam prakalbo. Niekas jo tuomet negalėjo sustabdyti.

70 Aš labai dažnai apie jį kalbu. Viliuosi, kad tai nenuskambės šventvagišku būdu. Senas vyras, aštuoniasdešimties metų amžiaus, su savo žmona sėdinčia ant mulo, su kūdikiu ant jos šlaunies. Kitą dieną... O jo barzda buvo nukarusi, jo rankoje lazda, jo žvilgsnis pakeltas į viršų ir... ir link dangaus, o balta barzda plaikstėsi nuo vėjo.

Ir kažkas paklausė: „Kur tu eini, Moze?“.

71 „Aš einu užkariauti Egiptą“. Vieno žmogaus įsiveržimas, tai atrodė kaip ir juokingai. Bet Dievo keliai žmogaus protui yra juokingi. Tačiau jie yra brangūs tiems, kurie yra juose įsitvirtinę. Jie nutuokia apie ką kalba. Jie veržiasi į priekį. O, koks tai turėjo būti dalykas! Nojus arba...

72 Mozė, tiksliau, einantis į Egiptą pas tautą, kuri įbaugino visą pasaulį, panaši į šiandieninę Rusiją. Vieno žmogaus įsiveržimas, seno vyro, 80 metų amžiaus su jo žmona sėdinčia ant mulo, o jo rankoje buvo sulinkusi lazda, eina į priekį, kad užkariautų. Šis dalykas yra keistas pasauliui, bet jis tai padarė. Jis užvaldė.

73 Dievui yra reikalingas tik vienas žmogus, vienas asmuo, kur nors, kuris bus susijungęs su Juo, kas nors, kas žinos ant ko jie stovi ir bus atkaklus. Tuomet persekiojimai, nesutarimai, jų nei kiek nevargins. Leidosi užvaldyti ir jis tai padarė.

74 Tai atrodė juokingai, kai ten atsistojo vyras 14 pėdų ūgio ar daugiau. Aš manau, jo pirštai buvo 14 colių ilgio; rankoje laikė ietį, buvusią kaip audėjo virbas, greičiausiai kurios ilgis buvo kaip pusė šio atstumo nuo čia iki durų štai ten; stovėjo ir metė iššūkį Izraeliui. Ten buvo Saulius, kitoje pusėje, galva ir pečiais aukštesnis už savo kariuomenę, ištreniruotas vyras, jie visi buvo labai gerai ištreniruoti, ir smarkūs. Teisingai.

75 O velnias norėjo pateikti jiems pasiūlymą. Velnias taip visada daro, kai galvoja, kad sėkmė jo pusei garantuota. „Ateikite. Neliekime kraujo. Tik mes dviese. Jei aš sumušiu jūsų vyrą, tuomet mes... jūs mums tarnausite. Jeigu jis mane užmuš, tuomet iš mūsų mirs tik vienas vietoj mūsų kariuomenių“. Tai bent, kokį pasiūlymą jis gali pasiūlyti! Visi buvo mirtinai išsigandę.

76 Ir tai atrodė juokingai, pamačius nedidelį, susikūprinusį vaiką, kuris pasirodė įsisupęs į avikailį, prie šono prisirišęs svaidyklę, rankoje nešinas razinų papločiais,ėjo pamatyti savo brolių. O tas velnias išsakė savo pagyras Dievo vyro akivaizdoje, vieną kartą ir jis metė jam iššūkį. Kodėl? Jis žinojo, Kas buvo Dievas. Pasakė: „Aš... Jūs norite man pasakyti, kad jūs leisite Gyvojo Dievo kariuomenėms leisti šiam neapipjaustytam filistinui mesti iššūkį gyvojo Dievo kariuomenėms? Aš eisiu su juo kautis“. O, tai bent! Kodėl? Jis buvo atkaklus.

77 Jo broliai pasakė: „O, mes žinome, kad tu esi nepaklusnus. Grįžk namo pas tas avis, kurias tėtis liepė tau prižiūrėti. Tu atėjai čia vien tik tam, kad pamatytum mūsų“. Jums nepavyks perkalbėti Dievo vyro, kai kažkas su juo įvyko.

78 Todėl jis ateina pas Saulių. Saulius, kaip įsivaizduoju, pasikrapštė pakaušį ir pažvelgė žemyn. Jis pasakė: „Aš žaviuosi tavo drąsa, sūnau, bet tas vyras yra karys. Tas vyras yra karys nuo savo jaunystės. O tu t esi jaunuolis ir nieko neišmanai apie svaidyklę ar ietį, ar kaip dalyvauti dvikovoje“.

79 O, bet stebėkite kaip jis kažką papasakos. „Tavo tarnas saugojo savo tėvo avis“. Ir jis pasakė: „Vieną dieną pasirodė lokys ir pastvėrė vieną iš mano tėvo avinėlių, o aš nusekiau jam iš paskos ir nudobiau jį. O po to pasirodė liūtas ir pastvėrė vieną, ir išsinešė, o aš nusekiau iš paskos ir nudobiau jį. Dabar, – pasakė jis, – Dievas, kuris

davė man pergalę virš lokio ir virš liūto, tuo labiau Jis man suteiks pergalę prieš tą neapipjaustytą filistiną, kuris meta iššūkį Gyvojo Dievo kariuomenei?“.

80 Saulius pasakė: „Bet tu esi tik vaikas“. Jis pasakė: „Tu nieko nedėvi, o tik avikailį. Palūkėk, aš... aš apvilksiu tave savo šarvais“.

81 Todėl jis paėmė ir apvilko jį savo šarvais. Ar galite įsivaizduoti? Biblijoje pasakyta, kad jis buvo „rausvų skruostų“, žemo ūgio, galbūt 110 svarų svorio vyras, apsilko dideliu, sunkiu šarvu vyro, kuris svėrė 250, maždaug septynių su kažkiek pėdų ūgio. Jie prislėgė jį prie žemės. Ar galite tai įsivaizduoti?

82 Dovydas apsidairė. Antpečiai kyšojo į šalis maždaug *štai tiek*. Ir atrodė taip, lyg jis dėvi suknelę, kuri liečia žemę štai taip, jo krūtinšarvis. Jis atrado, jog bažnytiniai marškinačiai Dievo vyrui netinka. O... Pasakė: „Nuvilkite šį daiktą nuo manęs. Aš nieko apie jį neišmanau. Ir leiskite man eiti su tuo, kas žinau yra teisinga“. Štai taip. Jis išėjo Dievo Dvasioje.

83 Aš manau, kad tai buvo Hudsonas Teiloras, kuris kadaise pasakė kinų misionieriui. Šis jaunuolis kinietis pasakė: „Pone Teilorai, aš pajaučiau savo pašaukimą Kristuje“. Jis pasakė: „Ar aš dabar turėčiau eiti mokytis, kad įgyčiau bakalauro mokslų laipsnį, o po to filosofijos mokslų daktaro, ir galiausiai – daktaro laipsnį?“.

84 Ponas Teiloras atsakė: „Vyk dabar, sūnau. Vyk dabar. Nelauk, kol tas laikas ateis. Tu iššvaistysi per daug savo gyvenimo“.

85 Aš manau, kad tai yra teisinga. Aš sutinku su ponu Teiloru. Vyk dabar. Aš dabar nesistengiu palaikyti savo nemokšiško bandydamas pasakyti, jog išsilavinimas mums yra nereikalingas. Tam yra savo vieta. Bet išsilavinimas be išgelbėjimo neturi tvirto pamato. Tai kaip burlaivis be inkaro. Eik, kai užsidega žvakės šviesa. Nelauk, kol ji sudegs iki pusės. Eik, kai ją uždegi. Jeigu viskas, ką žinote yra tai kaip ji buvo uždegta, pasakokite kitiems kaip ji buvo uždegta, galbūt ir jie bus uždegti. Suprantate? [Tuščia vieta garsajuostėje – Red.] Todėl vos tik žvakė yra uždegama, eikite ir papasakokite visiems kaip jūsų žvakė buvo uždegta ir galbūt jie galės prisidegti nuo jūsų. Suprantate? Atkreipkite dėmesį.

Neabejotinai Dovydas buvo atkaklus, nes jis žinojo.

86 Vieną dieną laukuose Samsoną apsupo 1000 filistinių. Ir visus apžvelgęs... Jis nebuvo ištreniruotas vyras, kuris žinojo, kaip reikia kautis dvikovoje. Bet kai jis pasuko savo galvą, jis pajautė tą sandorą, tos kasos palietė jo pečius. Tai buvo viskas, ką jis turėjo pajauti. Jis paėmė pirmą po ranka papuolusį daiktą, tai buvo mulo žandikaulis ir jis sumušė 1000 filistinių. Kodėl? Jis buvo atkaklus, nes žinojo, jog Dievas buvo sudaręs su juo sandorą, per tas 7 kasas. Tol, kol jos buvo savo vietoje, niekas negalėjo jam pakenkti.

87 O, broli, sese, šįvakar gyvojo Dievo bažnyčiai derėtų stovėti atkakliai. Tol, kol galime jausti Šventosios Dvasios sandorą, Jėzaus Kristaus Kraują apvalantį mus nuo visos nuodėmės, mes neturėtume niekam leisti pastoti mums kelią. Atkakliai, žinoma.

88 Jonas, didis pranašas apie kurį buvo kalbėta, kad jis iškils; kai jis buvo dykumoje, jam prakalbo Dievas. Jie laukė mesijo, žinoma; keturis šimtus metų prieš jiems turint pranašą. Bet Dievas prakalbo jam dykumoje. Jis pasakė: „Taigi, jie bandys tau pasakyti: 'daktaras *toks-ir-toks* yra žmogus, kuris turėtų būti mesijas, jei tau reikės jį paskelbti. Na, jis yra geriausias žmogus mūsų susirinkime'. Ir jie pasakys: 'Na, aukščiausio kunigo anūkas yra čia, jis... jis yra žmogus, kuris turėtų juo būti,' – ir panašiai. Bet, pažvelk, Jonai, štai koks yra tikras darbas. Tu turi būti įsitikinęs, todėl aš parodysiu tau ženklą. Ant Ko tu pamatysi nužengiančią ir pasiliekančią Dvasią, tai bus Jis, Kuris krikštys Šventąją Dvasią ir ugnimi“.

89 Jonas atsistojo ten, stebėjo susirenkančius žmones jiems ateinant. Ir jis... Visi plūdo iš *ten, šen ir dar kitur*. Tačiau Jis negalėjo Jo pamatyti. Vieną dieną, kai stovėjo, diskutuodamas su kunigu pasakiusiu: „Tu nori man pasakyti, kad ateis toks laikas, kai kasdienė auka bus patraukta?“.

Pasakė: „Turės ateiti Žmogus“.

90 Ir jis pažvelgė. Jis buvo ten. Pasakė: „Štai Dievo Avinėlis, kuris pašalina pasaulio nuodėmes!“.

91 Jis žinojo, nes Dievas buvo jam pasakęs: „Ant Ko pamatysi nužengiančią Dvasią“. Jis tai žinojo. Jis buvo atkaklus.

92 Sugrįžkime prie tos moterėlės. Mes turime tiek daug dalykų, kuriuos galėtume pasakyti apie įvairius žmones, kurie buvo atkaklūs, ištvermingi, kurie laikėsi tol, kol pasiekė.

93 Aš turiu trumpą šūkį, kurį neretai kartoju. Jums išeitų į naudą jį užsirašyti. „Laimėtojas niekada nenuleidžia rankų, o nuleidžiantis rankas niekada nelaimi“. Tik pagalvokite apie tai. „Laimėtojas niekada nenuleidžia rankų, o nuleidžiantis rankas negali laimėti“. Jūs turite laikytis toliau. Bet prieš jums galint pradėti, būkite visiškai tikri, jog esate teisūs. O po to būkite atkaklūs, neleiskite niekam jūsų išjudinti. Eikite į priekį. Esu su tuo turėjęs nemažai patirties ir jūs tai žinote. Aš žinau šį vieną dalyką, kai jūs esate visiškai tikri, jog esate Dievo valioje, kai esate visiškai tikri, jog jūsų dėmesio centre yra Kalvarija – niekas jūsų neišjudins. Jus ten esate.

94 Ta moterėlė, ji buvo graikė ir sirofinikietė, ir ji buvo girdėjusi apie Jėzaus populiarumą. Taigi, kaip ateina tikėjimas? Iš klausymo, Žodžio klausymo. Ji buvo girdėjusi apie Jį. Ir jūs žinote, kadangi ji buvo graikė, buvo daug dalykų, kurie galbūt galėjo jai sutrukdyti. „Tikėjimas ateina iš klausymo“. Mes tai žinome. Ir ji turėjo... daug dalykų galėjusių jai sutrukdyti, bet tikėjimas suranda šaltinį, apie kurį niekas kitas nieko nenučiuokia.

95 Tikėjimas suranda šį šaltinį, kurio niekas negali paaiškinti. Tai yra kažkas, ką jūs žinote. Kiti negali jo pamatyti, bet tikėjimas jį mato. Tikėjimas tai mato, kai tuo tarpu fizinė akis to nemato. Bet vidinė akis mato šį dalyką.

Taigi, jai buvo reikalingas Jėzus. Jai reikėjo.

96 Pirmas dalykas, kurį turite padaryti, jeigu ketinate surasti Kristų, jums reikia žinoti, kad Jis jums yra reikalingas. Kai galvojate, kad jums Jo tiesiog nereikia, tuomet jūs niekada Jo nerasite, nes jūs stropiai Jo neieškosite.

97 Ar esate atkreipę dėmesį į Rašto vietą, kurioje sakoma: „Ieškokite ir jūs rasite, belskite ir bus jums atidaryta“? Faktiškai, tai nėra vien tik beldimas, štai toks [Brolis Branhamas vieną kartą beldžia į sakyklą – Red.], ir tai bus atidaryta. Ne tas, kuris tik pasakys: „Na, aš išėjau, Viešpatie. Štai aš čia. Ar tu priimsi mane?“. Ne, tai nėra tai, ko reikia. „Tas, kuris ieško, kuris beldžiasi,“ – tęsia. [Brolis Branhamas kelis kartus beldžia į sakyklą – Red.] Tai turi atitikti likusias Rašto vietas.

98 Kaip neteisus teisėjas ir našlė. Ji nuolatos beldė į jo duris. Ji buvo atkakli. Jeigu jis atstūmė ją šiandien, rytoj ji vėl pas jį atėjo.

99 Štai koku būdu jūs turite norėti surasti Dievą. Būkite prie jo durų, kiekvieną rytą, kiekvieną vakarą, kiekvieną dieną, visą laiką, nuolatos. Nesustokite ieškoti, nesustokite prašyti, nesustokite belsti. Ne šiaip sau truputį pabelskite ir pavargę nueikite šalin. Tiesiog ir toliau ten stovėkite: „Viešpatie, aš esu čia ir aš neišeisiu. Aš dabar esu Tavo rankose. Aš ketinu pasilikti čia pat. Ar Tu pavargai klausytis? Aš belsdamasis puikiai leidžiu laiką, nes aš žinau, kad Tu ateisi“. Amen. Būtent tada ir yra laikas, kai kažkas įvyks. Jis turi jums pasirūpinti, suprantate, todėl Jis išeina jums atsakyti. Taigi, tikėjimas tai suranda.

100 Jo Žodis yra Kalavijas. Biblijoje pasakyta, Hebrajams 4:12, kad: „Dievo Žodis yra aštresnis už dviašmenį kalaviją“.

101 Taigi, yra tik vienas dalykas, galintis laikyti šį Kalaviją. Tai yra tikėjimo ranka. Tikėjimo ranka yra vienintelis dalykas, kuris gali valdyti šį tikėjimo kalaviją, Žodžio kalaviją. Dabar jūs galbūt turite silpną ranką, kurios pakanka tik jį pakelti išteisinimui, jūs esate toks silpnas. Galbūt tai yra viskas, kiek jūs galite juo prasiveržti. Bet šis Žodžio kalavijas laisvai prasiverš iki kiekvieno pažado, kurį Dievas davė, jeigu žmogus turės stiprią tikėjimo ranką, kuri jį ten išlaikys. „Aš tikiu Dievu, jog pasveiksiu. Aš tikiu Dievu dėl mano krikšto“. Dievas davė pažadą ir tikėjimas laiko šį Kalaviją, jis iškirs tai iš „Uolos“. Kiekvienas Dievo pažadas gali būti išlaisvintas per Dievo Žodį, nes tai yra Kalavijas.

Ji turėjo daug kliūčių, bet jos tikėjimas neturėjo nei vienos.

102 Jūs galite turėti daug kliūčių. Kiekvienas asmuo, kuris pradeda ieškoti Kristaus, atras daug kliūčių, bet jūsų tikėjimas neturi nei vienos kliūties. Tikėjimas neturi jokių kliūčių. Tikėjimo krūtinė yra plaukuota, jos raumenys dideli ir stiprūs.

Samprotavimai iškyla ir prabyla: „Tu žinai, juk tai skamba protingai“.

103 Tikėjimas įtempia savo raumenis ir į priekį atstato savo didelę krūtinę, ir taria: „Užsičiaupk. Sėskis“. Ir samprotavimai šoka į kampą ir atsisėda ant kėdutės. Tai tiesa. Tikėjimas turi raumenis ir jis... jis turi omenyje tai, ką sako.

104 Štai ko šįvakar mums reikia. Štai ko reikia „Fourskveir“. Štai ko reikia sekmininkų grupei. Štai ko reikia visam pasauliui. Štai ko man reikia. Štai ko jums reikia. Ir mums derėtų susigėsti, kad turime tai pripažinti, bet mums yra reikalingas tikėjimas, kuris laikysis Dievo Žodžio ir sakys, kad Jis yra tiesa. Susitikti su velniu ir pasakyti: „TAIP SAKO VIEŠPATS“.

105 Kažkurią dieną aš skaičiau apie žmogų, kuris pasakė, kad jam apsireiškė velnias. Jis pasakė: „Jis tebuvo mažas velniūkštis ir jis pasakė: 'Bū'“.

106 Pasakė: „Aš pašokau atgal“. Ir pasakė: „Jis pasakė: 'Bū'. Aš pašokau atgal. Kaskart jam sušukus 'Bū', aš pašokdavau atgal, jis padidėdavo, o aš sumažėdavau“. Ir pasakė: „Jis vis kartojo žodį 'Bū'“. Pasakė: „Aš tapdavau vis mažesnis, kai kaskart pašokdavau atgal, o jis padidėdavo“.

107 Pasakė: „Po kurio laiko suvokiau, kad turėsiu su juo kautis“. Pasakė: „Aš apsidairiau, pamaniau: 'Ką?'. Aš suradau Dievo Žodį“. Pasakė: „Aš paėmiau jį į ranką. O velnias pasakė: 'Bū'. Ir aš atsakiau jam: 'Bū'“. Ir pasakė: „Kai aš atsakiau 'Bū', kaskart, kai kartočiau 'Bū', jis darėsi mažesnis, o aš didesnis“. Štai taip. Anksčiau ar vėliau jūs turėsite su juo kautis.

108 Jūs žinote, kad žmonės netiki, jog velnias yra. Aš nuolatos su juo susiduriu, o-o, atsitrenkiu į jį kiekvieną dieną. Taip pat daro bet kuris kitas tikintysis. Taip, anksčiau ar vėliau jūs turėsite su juo kautis, todėl galite pradėti tai daryti jau dabar. Yra tik vienas dalykas, kurio jis bijo, tai yra Kraujas ir tas Žodis. Tikėjimas tai turi. Jis yra stiprus, žygiuoja į priekį.

109 Taigi, mes atrandame, kad ši graikė moterėlė, kaip sakiau, ji turėjo daug kliūčių, bet jos tikėjimas neturėjo nei vienos. Tikėjimas neturi jokių kliūčių. Galbūt žmonės jai sakė: „Tu juk žinai, jog esi graikė? Tu... tu... tu esi graikė. Tu žinai, jog nepriklausai Jo klasei. Net nemėgink eiti į tą grupę“.

110 Taigi, tai buvo viena iš kliūčių. Suprantate? Bet, jeigu jūs turite tikėjimą, jūs vis tiek ten eisite. Tai nieko nekeičia, kokiai klasei Jis priklauso, svarbiausia, kad Jis yra ten.

111 Ji turėjo poreikį. Ji turėjo dukrą, kuri buvo prie mirties dėl epilepsijos. Ir ji turėjo prie Jo priėti, nes daktarai nieko negalėjo dėl jos padaryti. Dar negalėjo padaryti. Todėl ji turėjo priėti prie Jėzaus. Ji buvo girdėjusi, kad Jis buvo išgydęs panašias ligas.

112 „Na, – pasakė jie, – Jis... Jis nėra... Jis nėra... Jis niekada su Savo prabudimu nėra atėjęs į jūsų denominacijas“. Tai nesukliudė jai. Ta moterėlė turėjo tikėjimą. Ji buvo atkakli. Jis tiesiog aplenkė tą grupę. Jos tikėjimas ją atitraukė nuo to.

113 O, jeigu tik žmonės tai galėtų padaryti šiandien! Kas nors pasakys: „Šįvakar 'Fourskveir' bažnyčioje vyksta susirinkimas“.

114 „Na, tai nepriklauso jūsų denominacijai. Jums derėtų susilaikyti nuo tos vietos“.

115 Tiesiog prasiveržkite pro tai toliau. Jūsų tikėjimas praves jus toliau. Suprantate? Tikėjimui nėra kliūčių. Jis vis tiek eis. Niekas to nesustabds. Kaip sakiau, jis yra raumeningas, jo raumenys dideli. Jis turi teisę pasisakyti; visi kiti jo bijo. Taip, pone. Jie bėgs nuo Jo kaip nuo rauptų. Jie tiesiog pasileidžia tekini. Niekas nenori su Tuo turėti bendro, kai didelis tikėjimas pakyla ir taria: „Aš žinau, kuo aš tikiu. Esu įsitikinęs“. Štai taip.

116 Gali pasirodyti kita grupė, kuri pasakys: „Stebuklų dienos yra praėjusios. Toks dalykas neegzistuoja. Tai tėra grupė besivoliojančių šventųjų, tų žydų. Mes esame graikai. Mes protingi. Mes esame intelektualių žmonių grupė. Mes dovanojome pasauliui meną, muziką ir... ir religiją. O Toks dalykas kaip Šis neegzistuoja“.

117 Bet ji buvo atkakli. Jai stebuklų dienos nebuvo praėjusios, nes kažkas buvo jai pasakęs, *čia giliai*, kad nebuvo praėjusios. Ir Jėzus turėjo tai, ko ji ieškojo, ir ji buvo pasiryžusi prie Jo prieiti. Nežiūrint į tai ar jos denominacija tai finansavo, ar ne, ji bet kuriuo atvejuėjo. Ji ketino ten patekti. Ji buvo atkakli, vis tiek atkakli. Jiems galbūt stebuklų dienos buvo praėjusios, bet ne jai. Tokiu būdu yra su kiekvienu tikinčiuoju. Tie žmonės sako, jog stebuklų dienos...

118 Vyras man pasakė, prieš kažkiek laiko, tarė: „Man nerūpi, ką jūs pasakysite, pone Branhamai“. Pasakė: „Aš netikiu, kad egzistuoja toks dalykas kaip Dieviškasis išgydymas“.

119 Aš pasakiau: „Jums, tikrai neegzistuoja. Jis nebuvo skirtas netikintiems. Tik tiems, kurie tiki. Teisingai. Nebuvo siųstas netikintiems. Jis buvo siųstas tikintiems. Jūs negalite juo mėgautis, nes jūs nieko apie Tai nežinote“.

120 Jis norėjo man pasakyti: „Jog nebuvo tokio dalyko kaip Šventoji Dvasia“.

121 Aš pasakiau: „Jūs pavėlavote maždaug 33 metus tai pasakyti“. Aš pasakiau: „Aš žinau, kad yra priešingai. Aš jau Ją gavau“.

„O, nesąmonė!“.

122 Aš pasakiau: „Galbūt jums nesąmonė, bet ne man. Man Tai yra realu. Tai yra Gyvenimas, kažkas, Kas įsitvirtino“. Jis per vėlai atėjo man to pasakyti.

123 Jie per vėlai atėjo mums pasakyti apie Dievišką išgydymą. Mes jau buvome išgydyti. Mes jau buvome pripildyti Šventąja Dvasia. Mes jau gavome Paėmimo malonę. Amen. Bet kuriems iš tų dalykų jau yra per vėlu. Jiems derėtų užsičiaupti. Mes tai jau gavome. Mūsų tikėjimas gali pasakyti: „Sėskis. Aš žinau apie ką kalbu“.

„Na, o daktarai?“.

124 Man nerūpi, ką daktaras *toks-ir-toks* sako. Biblija taip pasakė ir aš turiu tikėjimą šia Knygą mano rankoje. Ir mano tikėjimas laiko Ją štai čia: „Jėzus sugrįžta. Aš tikiu, kad gavau Šventąją Dvasią, nes matau Jį gyvenantį mano gyvenime“. Amen. Tai yra pagal Žodį. Niekas... Išreikštas apreiškimas, tobulas įrodymas, kad Biblija yra teisi ir Jėzus Kristus yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius. Leiskite jiems juoktis. Jie

gali juoktis, kiek tik nori. Mes tiesiog būsime tokie atkaklūs, kokiais jie buvo Nojaus laiku, Mozės laiku, kai iškilo visi tie pamėgdžiotojai.

125 Janas ir Jambras metė savo lazdas, pavertė į gyvatę. Ten buvo tie vyrai, tokie gerbiami, kokie tik galėjo būti, darė tiksliai tai, ką Dievas liepė jiems daryti ir ten atėjo grupė pamėgdžiotųjų, metė žemėn savo lazdas. Viskas, ką jie galėjo padaryti, tai tiesiog ramiai stovėti ir matyti Dievo šlovę. Amen.

126 Dievas tai palaikys. Jeigu Jis jus siuntė ir jūs esate tuo tikras, jūs atliksite tą darbą, kurį Dievas iš anksto numatė jums atlikti. Jūs stovėsite ten ir Dievas patrauks nuo jūsų kiekvieną kūnišką pamėgdžiotoją. Tai tiesa. Stovėkite ten. Jūs galite būti atkaklūs, nes žinote, Kuo jūs įtikėjote ir kas yra teisinga. Ištrinkite savo apreiškimą Žodžiu. Jeigu jis prieštarauja Žodžiui, palikite jį ramybėje. Jeigu jis eina išvien su Žodžiu, Dievas yra įsipareigojęs, įsipareigojęs dabar laikytis Savo Žodžio.

127 Taigi, galbūt ten ant kampo stovėjo grupė damų, žinote. Ir jos tarė: „Štai ji ateina. Taigi, ji ten turi vaiką, kuris serga epilepsija. Ir... ir... daktaras *toks-ir-toks* pasakė, kad... kad epilepsijai nėra vaistų. Bet štai ji, eina į tą nepopuliarią denominaciją štai ten, pas tą pranašą-fanatiką, kad ateitų ir išgydytų tą vaiką“. Todėl jos pasakė: „Mums derėtų sustabdyti Siuzi“. Aš viliuosi, kad mūsų tarpe čia nėra Siuzių. „Bet mums derėtų sustabdyti Siuzę ir pasakyti jai, nes ji buvo gera moteris. Neturime nieko prieš jos gyvenimą. Bet mums derėtų ją sustabdyti ir tai yra vienintelis dalykas, kurį žinau. Ji praėjo pro visus kitus, bet pro mūsų barjerą ji nepraeis“.

128 „Ar žinai ką, Siuzi? Tavo vyras tave paliks. Nes jis yra turto globėjas ar diakonas taryboje ir jis paliks tave, gali būti tuo tikra, jeigu tu ten nueisi“.

129 Ji vis tiek buvo atkakli. Jiėjo toliau. Suprantate? Tikėjimas nežino, ką reiškia kliūtis. Ji privalo ten patekti.

130 Tuomet ji praėjo pro kitą grupę, kuri sakė: „Ar žinai ką? Kai tu grįši atgal pralaimėjusi ir supratusi, kad tame nieko nėra, visi kaimynystėje juoksis iš tavęs“.

131 Nuo to jos ausys nei kiek neparaudo. Ji buvo atkakli. Jiėjo toliau. Man tai patinka. Man patinka toks atkaklumas.

132 Po to ten atsistojo vienas iš diakonų ir tarė: „Jeigu tu ten nueisi, ar žinai, ką jie padarys? Išvays tave iš tavo bažnyčios, nes tu susitapatinai su tais besivoliojančiais šventaisiais ar tais žmonėmis...“. Ir pasakė: „Tu žinai...“. Atleiskite man. Galbūt nederėjo to sakyti. Suprantate? „Tu susitapatini su jais. Tu būsi išvaryta iš savo bažnyčios“.

133 Ji vis tiek buvo atkakli. Tikėjimas nežino, ką reiškia pralaimėti. Ji turėjo pasiekti vieną tikslą ir tai buvo – priėti prie Jėzaus. Ji turėjo poreikį, o Jis buvo vienintelis galintis į jį atsakyti.

134 Aš sakau tai šiam vakarui, broli ir sese. Man yra 53 metai. Aš tarnauju jam nuo maždaug dvidešimties. Jis atsakė į kiekvieną poreikį, kurį turėjau. Ir kai išmuš mano mirties valanda, esu tikras tuo, ko man tada reikės, dviejų sparnų, kad pasiekčiau

kitą upės krantą, Jis ten bus. Nesijaudinkite. Aš žinau, kad Jis ten bus. Aš tiesiog įkišiu kalaviją atgal į makštį ir nusiimsiu šalną, padėsiu jį prie upės, kai aš... ant kranto, kai išgirsiu smarkų veržimąsi. Ir aš sušuksiu: „Atsiųskite gelbėjimosi valtį. Šįryt aš sugrįžtu namo“. Ji pasirodys ten. Taip, pone. Ryto Žvaigždė nusileis ir apšvies kelią. Anapus upės mes pateksime. Taip, pone. Amen.

135 Ji buvo atkakli. Ji turėjo siekti. Ji žinojo, kad turėjo būti atkakli tam, kad pasiektų Jėzų, todėl ji turėjo praeiti per viską.

136 Galiausiai, ji atėjo. Taigi, galiausiai atėjo iki ten. Dabar viskas buvo gerai, bet tuomet ten iškilo kita kliūtis. Būtent tas Žmogus, kuriuo ji išpažino turinti pasitikėjimą, Žmogus, pas Kurį ateiti ji stengėsi, Jėzus, Jis tarė: „Aš nesu siųstas tavo rasei“. O, tai bent! Ar tai nebūtų privertę mūsų, sekmininkų, užsiplieksti? Hm! Hm! Tai bent! „Aš nesu siųstas tavo rasei“. Tai bent! Tai sukėlė šoką.

Bet ar žinote ką? Tikėjimas nežino, ką reiškia šokas.

137 Ir tuomet vėl, Jis nususuko. Po visų tų dalykų, kuriuos jai teko išgyventi ir tikėjimo, kuris išlaikė, ji žinojo, kad Jėzus galėjo atsakyti jai pagal jos troškimą. Ir ji įveikė visas šias kliūtis iki vienos. Bet kai ji priėjo prie Jo, tuomet buvo tiesiogiai atmesta: „Aš net nesu siųstas tavo rasei“.

138 Aš galiu įsivaizduoti ją ten stovinčią ir jos akys pradėjo blizgėti. Ji, ji tuomet stovėjo prieš pat Jį. Tai viskas, ko ji norėjo. Ir pridūrė: „Maža to, tavo rasė yra ne kas kita kaip grupė šunų“. O, tai bent!

139 O kas, jei Jis taip pasakytų jums? Jūs pasakytumėte: „Aš atsiimsiu savo popierius iš šios 'Foursveir' bažnyčios ir eisiu kur nors kitur. Aš niekada daugiau čia negrįšiu. Aš atsiimsiu tai iš *tokio-ir-tokio*“. O, taip. Taip, pone.

140 Bet ji vis tiek laikėsi toliau. O! Suprantate? Tikėjimas nežino, ką reiškia pralaimėti. Niekas jo nesustabdys. Nors Jėzus jai pasakė, būtent Tas, pas Kurį ji atėjo, pasakė: „Aš nesu siųstas tavo rasei ir jie yra ne kas kita kaip grupė šunų“. Tai bent! Bet, kas toliau? Ji buvo įsitvėrusi į tikrą tikėjimą. Tikėjimas nežino, ką reiškia pralaimėjimas; man nerūpi iš kur tai kyla. Nežino, kas yra pralaimėjimas, nes ji turėjo tikėjimą. Vis tiek laikėsi toliau. O! Man tai patinka. Ji nebuvo šiltlysvės augalu, hibridu, kaip kai kurie iš jų šiandien.

141 Šios hibridinės religijos, kurias mes turime šiandien, jūs žinote. Iš jų nėra jokios naudos. Viskas dabar yra sukryžmintas, hibridai. Jie netgi turi hibridines bažnyčias, hibridinius krikščionius, atvestas per rankų paspaudimą. O, jie gali geriau apsirengti, galbūt kalbėti taisyklingesne anglų kalba ir panašiai. Bet tame neturi jokios gyvybės.

142 Jūs paimate didelę kviečio varpą, hibridinę, galbūt ji yra dvigubai gražesnė nei kita. Pasodinkite ją, ji žus. Savyje neturi jokios gyvybės. Teisingai.

143 Mes nieko nenorime sukryžminti. Mes norime originalo. Jei jo neturite, pasilikite ten tol, kol jis ateis. Kam priimti pakaitalą, kai Sekminių dangūs yra pilni tikrojo dalyko? Suprantate? Viskas, kas yra sukryžmintas, neišstovės.

Sukryžmintą augalą jums visada reikia purkšti, vyti nuo jo kenkėjus.

144 Taip yra su kai kuriais iš šių hibridinių krikščionių. Jūs turite prižiūrėti juos kaip kūdikius ir glamonėti juos, ir pažadėti jiems, kad jie bus paskirti diakonu ar dar kuo nors, nuvyti nuo jų pasaulio vabzdžius, netikėjimo. „Jie išeitų iš bažnyčios“. Išmeskite juos, vis tiek. Teisingai. Jie niekada joje ir nebuvo.

145 Jūs negalite prisijungti prie Bažnyčios. Jūs galite prisijungti prie ložės. Jūs galite prisijungti prie metodistų ložės, baptistų ložės ar sekmininkų ložės. Bet jeigu jūs kada nors ateisite pas Kristų, jūs gimsite į Bažnyčią, tai tiesa, mistinį Kristaus Kūną. Kitos yra ložės. Teisingai. Viskas su tuo yra gerai, nieko prieš jas neturiu. Bet į gyvojo Dievo Bažnyčią jūs gimstate per Dievo Dvasią. Jūs negalite prie jos prisijungti, jokių būdu. O kai jūs Ten gimstate, jūs turite Gimimą.

146 Jūs daugiau nesate hibridas, prisijungęs per rankų paspaudimą ar kaip keliautojas autostopu. O... Jūs žinote, kad keliautojas autostopu visada dykinėja. Taip jau yra. „Na, aš žinau, bet daktaras *toks-ir-toks...*“. Ne, ne. Štai taip. Štai taip. Tiksliai taip.

Ji buvo atkakli. Ji nebuvo hibridė. Jums nereikėjo jos nupurkšti kvepalais, kad ji būtų tinkama. Ji stovėjo ten.

147 Dalis mūsų javų šiandien, per didelė dalis yra hibridai. Tiesiog kažkas panašaus į tai, ką pasakė Dovydas Duplesis, aš manau, pasakė: „Dievas neturi anūkų“.

148 Problema su mūsų sekmininkišku judėjimu yra ta, kad mums gimsta sekmininkiški anūkai. Jie ateina todėl, kad mūsų tėvai ir motinos buvo sekmininkai. Mes atvedame juos nuo lopšio ir jie ateina neturėdami išgyvenimų. Ir ten jie sako, kad jie taip pat yra sekmininkai. Ne, pone. Dievas neturi anūkų. Jis nėra senelis; Jis yra Tėvas. Tai tiesa. Jeigu jūs kada pateksite į Dangų, jūs sumokėsite kainą taip kaip padarė jūsų mama, jūsų tėvelis. Amen. Galbūt tai nuskambėjo šiurkščiai, bet tai yra Tiesa. Tai yra šiurkštus būdas išsakyti mintį, bet jūs suprantate tokią anglų kalbos rūšį, esu tuo tikras. Tai nėra labai taisyklinga anglų kalba. Bet tai išreiškia mintį, tai ką stengiuosi pasakyti. Jūs tik įsiklausykite į Tai. Taip.

149 Ji nebuvo hibridė. Jos nereikėjo apipurkšti ir prižiūrėti kaip kūdikį: „Na dabar, sese, brangioji, aš... aš sakau tau, na...“. O, ne. Ne, pone.

150 Ir nesvarbu, kas ją išmušė iš vėžių, ji atsakė: „Tai tiesa. Mes tikrai esame tik šunys. Tai tiesa, kad mes esame to neverti“. O, tai bent! Ji pripažino, kad Jis buvo teisus.

151 Aš tuojau pasakysiu šį tą savęs nevaržydamas. Pasiruoškite. Kiekvieną kartą tikras tikėjimas pripažins, kad Žodis yra teisus. Ir visada, jei kas nors pasakys, kad stebuklą dienos yra praėjusios ar kažką prieš Bibliją – tai nėra tikras tikėjimas. Tikėjimas visada pripažins tiesą. Jūs privalote pasilikti su Žodžiu. Nesvarbu, ką visi kiti sako, ką kas nors pasakys, teisus yra Žodis. „Tegul kiekvieno žmogaus žodis bus melas, bet Mano tiesa“. Kas tik pridės ar atims nuo to, tiek pat bus atimta nuo jo dalies Gyvenimo Knygoje“.

152 Ar Dievas teis pasaulį pagal bažnyčią? Pagal kurią? Katalikų? Pagal šešis šimtus kažkiek skirtingų denominacijų? Kaip Jis ketina tai padaryti?

153 Dievas ketina teisti pasaulį pagal Jėzų Kristų. O Kristus: „Pradžioje buvo Žodis, ir Žodis buvo pas Dievą, ir Žodis buvo Dievas. Ir Žodis tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų“. Dievas ir Žodis yra tas pats. *Tai* yra Dievas atspausdintame pavidale.

154 Ar jūs... jūs turite Šventąją Dvasią? Pasodinkite tą Sėklą ten. Ji suteiks tam Gyvybę, išreikš tą Gyvybę ir parodys ir įrodys tai. Jėzus pasakė Šv. Jono 12: „Kas Manimi tiki...“. Šv. Jono 14:12, tiksliau: „Darbus, kuriuos Aš darau, jis taip pat darys“. Todėl jis visada pripažins Tiesą. O, tai bent!

155 Bet, žinote, ji tarė: „Tai tiesa. Mes tikrai esame tik šunys. Ir mes nesame... Tu tikrai nebuvai mums siųstas. Bet, Viešpatie, aš neprašau visos duonos, skirtos vaikams. Aš tik prašau trupinių“. O, tai bent!

156 Dabar ar jūs atkreipėte dėmesį? Žmonės, jie nori gauti *vieną dalyką*, gauti išgydymą, ir gauti Šventąją Dvasią tokiu būdu, koku jiems derėtų tai padaryti. „Taigi, aš ateisiu, broli, jei tu mane atvesi į kambarį, kuriame niekas manęs nematys, ir tu uždėsi ant manęs savo rankas ir palaiminsi mane, ir patalpinsi į mane Šventąją Dvasią. Aš tai priimsiu“. O, ne.

157 Naamanas tokiu būdu norėjo priimti savo išgydymą, kadaise. Bet Elisas liepė jam įbristi į tą seną, dumbliną Jordaną ir pasinerti septynis kartus. Aš tiesiog galiu matyti, kaip jis išlipa iš savo vežimo. O, didis žmogus, užsispaudė sau nosį. Štai jis eina, brenda į vandenį, pirštų galiukais kaip katė įlipus į sirupą, žinote, brenda *štai taip*, žinote, brenda *štai taip*, pasineria į vandenį. Jis pasakė: „O, man nepatinka tai daryti, žemintis“. Kai kurie žmonės ateina prie altoriaus taip lyg tai būtų juos pykinantis reikalas. Taip. „O, aš nenoriu to daryti“.

Jis niurktelėjo vieną kartą, po jo pasakė: „Aš vis tiek raupsuotas“.

158 „Pranašas pasakė: 'Septynis kartus'“. Teisingai. Jis turėjo paklusti Žodžiui, visiškai! Jūs turite Tam paklusti, visiškai! Ant kranto jis turėjo gerą stovėjusį žmogų, pasakiusį: „Pranašas pasakė: 'Septynis kartus,' – tėve. Supranti? Nesustok nerti“.

159 Štai taip. Jeigu negausite to pirmą vakarą, tiesiog nerkite dar kartą kitą vakarą. Tiesiog tęskite tai toliau, kol jūs tai... tai gausite.

160 Dabar įsidėmėkite. Ji buvo tokia kaip prostitutė Rahaba, ši moterėlė. Ji niekada nebuvo mačiusi stebuklo. Ji tik buvo girdėjusi apie stebuklą. Ką ji padarys... padarys Teismo Dieną su mumis? Ji niekada nebuvo mačiusi stebuklo. Ji buvo pagonė. Ji niekada nebuvo mačiusi, tik girdėjusi. O mes ir matėme, ir girdėjome, ir vis tiek abejojame. O, tai bent!

161 Ji buvo kaip prostitutė Rahaba. Kai šnipai atėjo, jai nereikėjo sakyti: „Aš pasakysiu jums. Atveskite man Jozuę ir leiskite jam pravesti man tarnavimą, o aš pažiūrėsiu kaip sušukuoti jo plaukai, ir kaip jis kalba, ir koks yra jo etiketas stovint prie sakyklos. Ir tuomet aš nuspręsiu ar galėsiu jį priimti, ar ne“. Ji pasakė: „Aš

girdėjau, kad Danguis Dievas buvo su jumis ir aš prašau tik vieno, būti išgelbėta“. Štai taip.

162 Ta moterėlė buvo tikrai atkakli. Ji laikėsi toliau. „Tik pasigailėkite manęs. Aš padarysiu viską, ko manęs paprašysite“. O, štai taip. Štai taip.

163 Ši moterėlė, nesvarbu, koks buvo sunkumas, ji buvo atkakli. O! Ji turėjo teisingą priėjimą prie Dievo dovanos. Ji turėjo teisingą priėjimą – nusižeminimą. Ji parpuolė prie Jo kojų ir ji turėjo nusižeminimą. Ji neatsistojo ir nepasakė: „Dabar, palūkėk minutėlę. Tu žinai mus, graikus. Tu sakai, mes esame šunys. Palūkėk minutėlę, pone. Ar tu suvoki, kad me... mes esame meno meistrai ir mes esame *tokio-ir-tokio* dalyko meistrai ir dar *kitokio*?“. Ji apie tai visiškai net nepagalvojo. Ji tiesiog pripažino, kad Jis buvo teisingas ir parpuolė prie Jo kojų, ir tarė: „Padėk man, Viešpatie. Aš valgysiu tik trupinius. Jei mano dukrai negalima duoti visos riekės duonos, ar Tu galėtum jai duoti trupinių, jeigu ji yra šuo?“. O, tai bent! Štai taip.

164 Ar jūs pasitenkintumėte vien tik trupiniais, jei Šventoji Dvasia apreikštų kam nors šįvakar, kad: „Jūs esate išgydyti“? Ar jūs būtumėte pasiruošę priimti tik trupinius ar jūs norėtumėte, kad Dievas ateitų ir pakeltų jus, ir suteiktų jums kažkokį jausmą? Jeigu Jis tik jūsų širdyje prabilų: „Mano liga baigėsi. Tu daugiau jos neturi. Aš tikiu, kad nuo šio vakaro būsiu išgydytas,“ – ar jūs priimtumėte trupinius? Ar jūs norėtumėte, kad visi prie jūsų prieitų ir dėtų ant jūsų rankas, ir liėtų aliejų, ir atliktų įprastinį ritualą, štai taip, ar jums pakaktų vien tik trupinių? Dievas tai pagerbtų.

165 Žinote, daugelis iš mokinių pamatė Jį po Jo prisikėlimo. Tomas pasakė: „Ne, o... o... aš tuo nepatikėsiu. Aš... aš turiu įdėti savo pirštus prie randų, prie vinių randų Jo rankose ir Jo šono. Tada aš patikėsiu“.

166 Jis pasakė: „Ateik čia, Tomai“. Pasakė: „Paliesk Mane“. Ir jis tai padarė.

Jis pasakė: „Mano Viešpatie ir mano Dieve“.

167 Jis pasakė: „Tomai, kadangi tu pamatei ir pajautei, ir padarei visa kita, tu tiki“.

„Taip, Viešpatie“.

168 Jis pasakė: „Dar didesnis yra atpildas tų, kurie niekada nematė, bet vis tiek patikės Manimi!“.

169 Ar mes esame pasiruošę? Ar mes pagonys esame kaip ta moteris pagonė? Ar ji buvo mums visiems pavyzdys: „Duok man nors trupinius, Viešpatie“? Leiskite man išgirsti kokį nors žmogų sakantį: „Aš niekada neskaiciau Žodžio, bet pasakyk man, kad Tu gali išgydyti ligonį. Šio trupinio man užteks. Aš patikėsiu tuo. Leiskite man išgirsti ką nors pasakantį ir perskaitantį iš Žodžio, kad Šventoji Dvasia...“.

170 Petras Sekminių dieną pasakė: „Atgailaukite, ir kiekvienas iš jūsų tepasikrikštija Jėzaus Kristaus Vardu nuodėmių atleidimui, ir gausite Šventosios Dvasios dovaną. Nes pažadas yra jums ir jūsų vaikams, ir visiems, esantiems toli, būtent visiems, kiek pašauks Viešpats mūsų Dievas“.

171 „Viešpatie, aš jaučiu, kad tai yra tiesa“. Tai yra trupinys. Ateikite. Tai viskas, ką turite padaryti. Ateikite.

172 Ar mes pasiruošę priimti trupinius? Ar mes pasiruošę nusižeminti? Ji buvo pasiruošusi. Ji buvo pasiruošusi nusižeminti. Tikėjimas visada pripažįsta, kad Žodis yra teisingas. Tikėjimas visada yra nusižeminęs. Tikėjimas nusižemina. Taigi, ji norėjo tik trupinių.

173 Sekite, ką atsakė Jėzus. „Dėl šių žodžių, dėl šių [tavo – Vert.] žodžių: 'Aš noriai priimsiu trupinius, Viešpatie'. Dėl šių žodžių tavo vaikas yra sveikas. Tu gavai atsakymą į savo poreikį, nes tu tuo patikėjai“.

174 Tikėjimas pripažįsta, kad Dievo Žodis yra tiesa. Tikėjimas pripažįsta visus šiuos dalykus.

175 Morta, Marija; iš visos Biblijos mes galėtume paminėti daugelį; moterį šunamietę. Daug dalykų ir atvejų mes galėtume paminėti. Bet mes neturime tam laiko. Apie tai aš turiu apie 5 lapus čia, parašytus apie žmones, taigi, kurie priėjo gauti trupinių. Bet tiesiog minutėlei praleiskime tai. Aš jaučiu arti Šventąją Dvasią. Aš nemanau, kad yra būtina minėti kitus.

176 Leiskite man jums paminėti tik vieną nedidelį išgyvenimą. Verslininkai vyrai parašė straipsnelį, trumpą straipsnį, neseniai, savo žurnale. Ir nepamirškite, kai išleidžiate atspausdintą straipsnį, jums derėtų galėti jį pagrįsti. Mes tai galime, turime dokumentinį patvirtinimą nuo daktaro. Aš pastebėjau, kad šįvakar bažnyčioje yra ganėtinai nemažai ispanų.

177 Aš buvau Meksikasityje ir mes turėjome šlovingą susirinkimą. Aš praleidau ten apie tris vakarus. Ir ten buvo vyras, kurį aš vadinau Manjana. Jis turėdavo atvažiuoti manęs paimti šeštą valandą, bet paimdavo mane apie devintą. O aš visada... nes jis buvo toks lėtas, aš sakydavau, kad jis atvažiuos „tik rytoj“. Suprantate? Ir kai mes atvažiavome į tą didelę areną, kurioje aš pamokslavau, jie turėjo užvesti mane kopėčiomis, po to nuleisti mane virvėmis žemyn ant pakylės.

178 Vieną vakarą prieš tai, ten buvo meksikietis vyras, kuris atėjo į susirinkimą. Ir pagyvenęs vyras, tuo metu lijo, o jis priėjo prie pakylės, aklas. Ir jis nusileido. Aš pažiūrėjau. Aš avėjau gerus batus ir gerą kostiumą. O vargšas, pagyvenęs vyras buvo basas, jo kelnės apdriskusios. Ir aš pasakysiu jums, kas buvo mano vertėjas, jūs žmonės jį pažįstate; brolis Espinoza, iš Sakramento, Kalifornijos, sekmininkų brolis. Jis vertėjavo. Mes turėjome, du vakarus, manau apie 30 ar 40 tūkstančių atsivertusiųjų iš katalikybės į krikščionybę ir Šventąją Dvasią.

179 Ir šis pagyvenęs, aklas vyras atėjo eidamas skersai per pakylą. Jeigu jūs neužjaučiate žmonių už kuriuos meldžiatės, tuomet nėra prasmės už juos melstis. Jūs turite pasijusti jų vietoje. Ir aš pamaniau: „Jei mano senasis tėvelis būtų gyvas, jis būtų šio pagyvenusio vyro amžiaus. Štai jis. Jis neturi batų“. Ir jis nevilkėjo marškinių. Senas paltas, apdriskęs, dulkėtas; rankoje sena skrybėlė susiūsta virvelėmis. Greičiausiai senasis žmogus niekada nebuvo valgęs padoraus patiekalo.

Ir taip, koks žiaurus likimas jam buvo, štai jis buvo ten svyruodamas negalėdamas regėti. Jo akys buvo baltos.

180 Aš pažvelgiau į šį seną vyrą ir aš... aš tiesiog apkabinau jį rankomis. O brolis Espinoza nustojo versti maldą. Aš... aš pasakiau: „Dangiškasis Tėve, jei galėčiau atiduoti jam savo batus, aš nepastebimai nusiaučiau juos, kad niekas nepamatytų, atiduočiau jam savo švarką, išleisčiau jį į kelią. Bet jis yra ženkliai už mane didesnis. Bet, Dieve, pasigailėk jo. Gražink jam regėjimą“.

181 Jis sušuko: „Gloria a Dios“. Aš apsidairiau. Jis galėjo matyti taip gerai kaip aš.

182 Kitą vakarą ten buvo sukrautas kalnas ar kūgis, toks kaip šio pastato ilgis, maždaug *tokio* aukščio, iš senų šalikų ir senų apdriskusių drabužių.

183 Meksikos ekonomika yra varganai subalansuota. Galbūt Pedro alga... jis yra mūrininkas, galbūt jis uždirba šešis pesus per dieną. Bet, kad įsigytų porą batų jis turės dirbti keturias dienas. Bet iš to jis turės sutaupyti užtektinai, kad sumokėtų keletą pesų už riebalinę žvakę, kurią uždegs ant milijono dolerių vertės altoriaus, už savo nuodėmes. Štai, kas man kelia nerimą.

184 Matant tokius brangius žmones, jie ateina devintą ryto valandą. Nėra sėdimų vietų, kad atsisėstų. Jie yra prisiglaudę vienas prie kito kaip avys ganykloje. Lijo lietus! Tos stovinčios moterys, jų plaukai driekdamiesi žemyn kiaurai šlapo, laukia visą dieną karštoje saulėje arba lietuje, vien tik tam, kad išgirstų Dievo Žodį. O, ką žmonės darys, kai Finiksas kelsis Teismo Dieną su jais, kai bažnyčios yra ant kiekvieno kampo, bet tu negali jų net varu įvartyti.

Ten ji stovėjo ar jis, tiksliau, stovėjo atgavęs regėjimą.

185 Tą vakarą, kai atvažiavau stipriai lijo. Brolis Džekas Moras, daugelis jūsų jį pažįstate, brolis Espinoza, dar keli broliai buvo ant pakylės. O Bilis, mano sūnus, įprastai jis išdalina maldos korteles. Bet jis nemokėjo kalbėti ispaniškai su tais žmonėmis, todėl jis turėjo leisti Manjanai tai padaryti. O jis pats tik prižiūrėjo, kad Manjana maldos kortelių nepardavinėtų. Todėl būtent tai mes turime prižiūrėti, žinote, kad maldos kortelės nebūtų pardavinėjamos. Todėl jis tiesiog stebėjo jį. Ir jie prieidavo ir stebėjo, ir žiūrėjo, kad jis tik paduotų maldos kortelę *tokiam-ir-tokiam* žmogui, štai taip. Todėl jis pasakė...

186 Ateikite pas mane, o aš pamokslavau. Ten gulėjo didelė krūva tų... tų drabužių. Aš neturiu supratimo kaip jie galėjo atskirti, kas kam priklausė. Todėl jie buvo... Aš buvau vos tik pradėjęs kalbėti ir Bilis patapšnojo man per petį. Jis pasakė: „Tėveli, tau teks šį tą padaryti, ten yra ta moterėlė“. Pasakė: „Aš turiu apie 300 tvarkos prižiūrėtojų, bet net jiems nepavyko jos sulaikyti“. Nedidutė mergina ispanė, maždaug *tokio* ūgio, graži nedidutė, rankose ji laikė negyvą kūdikį įsuptą į antklodę. Ir jis pasakė: „Manjana išdalino visas maldos korteles“. Ir pasakė: „Ji neturi maldos kortelės. Ir štai maldos eilė, jau stovi paskutines dvi valandas, laukia tavęs ateinančio“. Ir pasakė: „Ji nori čia atnešti tą negyvą kūdikį ir mes negalime jos sulaikyti“.

187 O, na, ji perlipo per tvarkos prižiūrėtojus ar jiems po kojomis ar kažkaip. Ji buvo atkakli. Ji norėjo ten patekti. Ji buvo mačiusi kaip išgijo tas aklas vyras, praėjusį vakarą. Ji buvo atkakli.

188 Aš pasakiau: „Broli Morai, ji nežino, kas aš esu. Ji nežino, kas yra kas. Tu tiesiog nusileisk ten ir pasimelsk už kūdikį. Ir tai bus sutvarkyta. Ji...“.

Jis pasakė: „Gera, broli Branhamai“.

189 Ir taip Bilis nuvedė jį laikydamas už rankos, lyg tai būčiau aš, taip nuėjo per pakylą. Aš atsisukau. Aš pasakiau: „Esu labai laimingas būdamas čia šį vakarą“. O susirinkimai jums nėra svetimi, žmonėms čia Finikse. Tiesiogiai priešais save aš išvydau mažą kūdikį meksikietį, be dantų, juokėsi – ten pasirodžiusiame regėjime. Aš pasakiau: „Palūkėkite minutėlę. Palūkėkite minutėlę, broli Espinoza. Priek prie...“.

„Kas... kas nutiko?“.

190 Aš pasakiau: „Priek prie mikrofono“. Aš pasakiau: „Pasakyk, kad ji ateitų čia“.

191 Jis pasakė: „Tėveli, – pasakė Bilis, – tu negali jos atvesti čia praleisdamas maldos korteles“.

Aš pasakiau: „Atveskite ją čia. Aš tik ką pamačiau regėjimą“.

192 Todėl jis pakvietė ją. Ir jie sugrižo. Ji atėjo ten su dygsniuota antklode rankoje, *štai taip*. Ir joje gulėjo mažas kūdikis, buvo negyvas nuo tos dienos ankstauro ryto, mirė nuo plaučių uždegimo, mažylis maždaug *štai tokio* dydžio. Ir ji ten atėjo, ašaros riedėjo jos skruostais, jos akys buvo juodos, jos ilgi plaukai dengė nugarą, labai žavi, nedidelio ūgio dama. Ji užbėgo ant pakylės ir parklupo ant kelių ir pradėjo šaukti: „Padre!“.

Aš pasakiau: „Atsistok, tik minutėlei“.

193 Aš pamaniau: „Viešpatie, o, kas, jei tai nėra tai? O kas, jei tai nėra tai? Aš nežinau. Aš tik pamačiau kūdikį meksikietį, mažylį, be dantų, tik su mažytėmis dantenomis. Jis juokėsi į mane žiūrėdamas, sėdėdamas *štai taip*“.

194 O ji verkė. Aš uždėjau savo ranką ant šlapios antklodės, tuo metu lijo. Aš pasakiau: „Dangiškasis Tėve, ši moterėlė, be abejo savo mintyse aš žinau, kad Tu jai atsakysi“. Aš pasakiau: „Aš pamačiau regėjimą, kuris, Tu žinai, yra tiesa, apie kūdikėlį. Aš tik priimu tai tikėjimu, jog tai yra šis kūdikis. Aš nepažįstu nei moters, nei kūdikio. Bet kažkas... Tu veiki abejose pusėse“. Aš uždėjau ant jo savo rankas. O kai tai padariau, jis pradėjo spardytis ir pravirko taip garsiai kaip tik galėjo. Motina nuplėšė antklodę ir štai jis buvo ten gyvas, jos rankose.

195 Aš pasakiau: „Broli, Espinoza, nereikia to pažymėti, bet pasiųsk kokį nors gerą, ištikimą asmenį“. O ji pasakojo meksikietiška, kad daktaras buvo paskelbęs jos kūdikį mirusiu nuo plaučių uždegimo tą rytą, apie 8 ar 9 valandą. Ir štai jis buvo ten po 10 valandos tą vakarą. Ir aš pasakiau: „Pasiųskite ir gaukite parašytą, patvirtinantį dokumentą nuo daktaro, kuris paskelbė jo mirtį“.

196 O daktaras meksikietis parašė teiginį ir buvo jį pasirašęs: „Aš skelbiu šį kūdikį mirusiu, jis visiškai nekvėpavo šį rytą mano kabinete, 9 valandą“.

197 Bet štai jis buvo ten 10 valandą to vakaro. O kitą rytą kūdikis buvo daktaro kabinete, kad būtų apžiūrėtas: „Vėl visiškai sveikas“. Kodėl? Todėl, kad ta moterėlė buvo atkakli.

198 Tikėjimas nežino, ką reiškia pralaimėjimas. Net jei ten stovėjo penki tūkstančiai toje vietoje, niekas negalėjo to pakeisti. Jos bažnyčia galėjo ją išvaryti, jos kaimynai galėjo juoktis. Bet Dievas, kuris praėjusį vakarą galėjo atverti aklojo vyro akis, galėjo prikelti jos kūdikį, nes Jis yra tas pats Dievas vakar, šiandien ir amžinai.

199 Ir jei ši žmonių grupė čia, šįvakar, trupinių ieškotojai, jei tokie esate; būtent pats Dievas, kuris jus čia atvedė, kuris galėjo atvesti jus į tokią vietą, Dievas, kuris išgelbėjo jus, Dievas, kuris galėjo pripildyti jus Šventąja Dvasia; tas pats Dievas gali nušluostyti kiekvieną dalelę ligos ir liūdesio, kas tai bebūtų šįvakar jūsų širdyse, jeigu jūs tuo tikite. Atkakliai, dabar išstvermingai tieskitės ir paimekite tą tikėjimo trupinėlį, pasakykite: „Viešpatie, ačiū Tau už jį. Štai aš ateinu“.

Kaimynas rytoj pasakys: „Tu nesi išgydytas“.

200 Pasakykite: „Bet aš esu išgydytas. Aš esu. Praėjusį vakarą „Fourskveir“ bažnyčioje suradau trupinį. kažkas manyje įsitvirtino. Niekas manęs nesustabdys, daugiau. Aš tai turiu“.

Palenkime savo galvas tik minutėlei.

201 Ar jums šį vakarą yra reikalingas trupinėlis? Ar jūs galėtumėte paimiti tą trupinį ir būti su juo atkaklus?

202 Mažas tikėjimo trupinėlis, kuris atiteko mažai, pagonei moteriai graikei, niekada gyvenime nemačiusiai stebuklo, pagonė stabmeldė, bet ji buvo girdėjusi, kad tai kažkam kitam suveikė. Ji niekada nebuvo to mačiosi, bet ji tuo patikėjo. Ir ji turėjo visus tuos nusivylimus, vis tik, pagrindu kažko, kas buvo jos širdyje, kas sakė jai, kad jos vaikas galės būti išgydytas, žinote, kai ji sugrįžo namo, ji rado savo dukrą gulintį lovoje. Priepuoliai buvo ją palikę. Ne tik dėl savęs, bet dėl savo dukros, kurios ten kartu nebuvo.

203 Ar jums šįvakar yra reikalingas trupinėlis? Jei taip, ar galėtumėte pakelti savo ranką? Ir pasakyti: „Viešpatie, viskas, ko prašau, tai trupinėlis“.

204 O Dangiškasis Tėve, pažvelk į šiuos trupinėlių prašančius pagonius. Laikai dar nepasikeitė, Viešpatie. Jie išgirdo. Jie išgirdo, kad Tu gydai sergančius. Jie išgirdo, kad Tu pripildai Šventąją Dvasia. Tu teiki atilsį išvargusiems. O Dieve, padaryk, kad šie šįvakar šauktųsi taip, kaip ta brangi dama prieš daug metų: „Viešpatie, iš tiesų mes nesame verti priimti palaiminimus kaip tavo tauta, Izraelis, bet mes tik prašome trupinių, kurie krenta nuo Šeimininko stalo“.

205 Ir šįvakar mes parodėme, koks didis yra maistas, kuriuo Tu maitinai Savo Bažnyčią. Ir šįvakar mes turime ne vien tik trupinius, bet mes esame pakviesti prie stalo. Mums iš tiesų nereikia imti tik trupinių, bet mes esame laimingi galėdami juos gauti. Bet šįvakar mes esame pakviesti prie stalo. „Jėzus turi paruoštą stalą prie kurio Dievo šventieji yra pasotinami. Jis kviečia Savo išrinktus žmones ateiti ir vaišintis“. Suteik, šįvakar, Tėve, kad kiekvienas turintis poreikį, kad į tą poreikį būtų atsakyta.

206 Ir kol mūsų galvos palenktos, ir mūsų širdys yra nusižeminime prieš Dievą, man yra įdomu, kiek šiame pastate šįvakar yra žmonių, kurie nėra išgelbėti, jei Jėzus ateitų ir pasaulis prieitų prie savo pabaigos šįvakar. O jūs... Jūs norite priimti tą tikėjimo trupinėlį, kuris buvo įdėtas į jūsų širdį ir šįvakar prieiti prie stalo, Dievui parodant tą tikėjimo trupinėlį, ir jei norite tai padaryti, ar galite tiesiog atsistoti ir nusileisti iki štai čia, ir leisti mums už jus pasimelsti čia prie altoriaus.

207 Ar galėtumėte ateiti nedelsdami? Tiesiog nusileiskite. Telaimina jus Dievas, mano broli. Ar dar kas nors ateisite? Tegul Viešpats bus su tavimi, mano sese. Jūs, tiesiog ateikite čia. Ar čia būtų dar kas nors, kas nori trupinėlio, ar nusileistumėte prie Viešpaties stalo? Pasakykite: „Viešpatie, aš nesu vertas ateiti. Aš... aš... aš „šuo“. Aš tiesiog... Aš nesu vertesnis už tą moterį, bet aš ateinu gauti tą trupinėlį“. Ar ateisi, drauge nusidėjėli? Ateikite. Tai gali būti paskutinė jūsų galimybė.

208 Jūs matote, koku šiandien tampa pasaulis? Žmonės daugiau nenori ateiti. Jums beveik nepavyksta jų įtikinti. Evangelija, rodos, yra skelbiama tarnavimo laukuose.

209 Telaimina tave Dievas, mano geras broli. Telaimina jus Dievas. Tai nuostabu. Tiesiog pastovėkite čia akimirka.

210 Kas nors kitas užimkite vietą šone, čia, ir pasakykite: „Aš stoviu su šiuo žmogumi“. Telaimina tave Dievas, sūnau. Telaimina jus Dievas. Teisingai. Nusileiskite čia, pasakykite: „Aš noriu trupinėlio, Viešpatie. Trupinėlio man užtenka. kažkas palietė mano širdį. Aš dabar leidžiuosi“. Telaimina tave Dievas, sūnau. Telaimina jus Dievas, mano broli. Atsistokite štai čia.

211 Dar kas nors pajuskite tą tikėjimo trupinėlį savo širdyje, kuris paskatins jus dabar ateiti prie stalo. Ar jūs ateitumėte čia su šiais keturiais jaunuoliais stovinčiais čia, laukiančiais? Šįvakar pamokslavau apie moterį, bet laukiantieji yra vyrai. O kaip yra su tuo, sese? Ar tu neateisi, taip pat, tą trupinių? Ar tu turi šiek tiek to tikėjimo, kuris pasakys tau, kad esi neteisi?

Pasakysite: „Na, aš nežinau, kas tas trupinėlis yra, broli Branhamai“.

212 Trupinėlis yra tai, kas dabar yra jūsų širdyje, kas sako jums, kad esate neteisūs. Jūs turėtumėte atgailauti. Ateikite, ar ateisite? Atsistokite ir ramiai ateikite, greitai, prie šaltinio pripildyto Krauju. Ar jūs pajudėsite? „Aš neteiskus, broli. Pasimelsk už mane“. Nusileiskite. Telaimina tave Dievas, broli. Telaimina jus Dievas.

213 Dar kas nors? „Aš noriu tik trupinėlio, Viešpatie. Šį trupinėlį savo širdyje aš ateinu jį parodyti“. Ar ateisite?

214 Taigi, ar čia yra tokių, kurie yra atpuolę, nuklydę ir norinčių ateiti, ar jūs dabar ateisite?

215 Kai kurie be Šventosios Dvasios, jūs dar negavote Šventosios Dvasios? O, drauge, jei ši Šviesa tau tapo tokia reali, paskutinėje dienoje, ar tu taip pat neateisi atsistoti? Tai gali būti šis laikas, kai tas stiprus troškimas jūsų širdyje, kažkas jums sako: „Aš tikiu, kad Viešpats šįvakar suteiks man Šventosios Dvasios krikštą. Aš noriu ateiti, atsistoti“. Sustokite aplink altorių. Ar padarysite tai? Atsistokite su mumis maldai, jūs, kurie jaučiate trupinėlį, sakantį: „Man reikia Šventosios Dvasios“. Žmogus gali atvykti čia iš pat Ohajaus, atskristi čia reaktyviniu lėktu. Telaimina tave Dievas, broli Grantai. Presbiterijonas gali atskristi iš Ohajaus į čia, reaktyviniu lėktuvu tam, kad čia atsistotų prie altoriaus, o kaip tuomet yra su Finikso žmonėmis?

216 Telaimina tave Dievas, mano sese. Pastovėk čia tik akimirką. Ar ateisite?

Emanuelio kraujyje.

217 Ar ateisite ten, kur šįvakar Šaltinis trykšta, tiesiog pripildytas gerais Dievo dalykais? Man įdomu, kol mes dar akimirką laukiame, tikrai čia yra daugiau nei tiek, kurie norėtų priimti trupinėlius. Tikrai turėtų būti. Ar ateisite? Tiesiog padarykite taip, kaip jūsų prašau, vieną kartą. Tiesiog priimkite tai nuoširdžiai savo širdyje, pasakykite: „Aš nusileisiu. Tai yra mano atėjimo laikas. Aš vis tiek ateinu“. Telaimina jus Dievas, sesės. Tai yra labai gerai. Mes dabar kantriai laukiame, kad jūs ateitumėte.

218 Dabar palenkime savo galvas, kol laukiame, sugiedokime šią bažnyčios giesmę.

Yra šaltinis pripildytas Krauju

Iš Emanuelio.

219 Ar ateisite dabar? Ar paimsite savo trupinėlį ir ateisite?

...po ta tėkme

Jei norite Šventosios Dvasios, ar ateisite, ar dabar ateisite?

Nusiplauti visų kaltės dėmių

Nusiplauti visų kaltės dėmių

Ir nusidėjėliai pasinerti...

Ateik, drauge.

Nusiplauti viso...

Mirštantis vagis... išvysti džiaugsmą.

...?... štai čia prie altoriaus. O jūs...?...

Nors žemas kaip jis...

Nusiplaus visą savo nuodėmę

Telaimina jus Dievas, mano broli. Štai kaip tai reikia padaryti.

220 Man įdomu ar dabar tarnautojai čia galėtų ateiti ir pastovėti čia su mumis. Tarnautojai esantys pastate, ateikite sustoti aplink čia su mumis, tik minutėlei dabar, mokytojai, kuriems... kuriems rūpi prarastos sielos.

Tegul aš, nors toks žemas kaip jis

Nusiplausiu visas savo nuodėmes

221 Man įdomu ar čia yra tarnautojų, Žodžio mokytojų, kurie norėtų ateiti. Nepamirškite, Amžinoji paskirties vieta yra sprendžiama dabar pat. Čia yra apie 7 ar 8, 10 stovinčių žmonių. O ar jūs žinote, ką tai reiškia? Viena siela yra verta 10 tūkstančių pasaulių. Mes neturėtume į tai lengvabūdiškai žiūrėti.

222 Taigi, jūs, kurie sergate ir norite, kad už jus būtų pasimelsta tikėjimo malda, ar galėtumėte atsistoti tiesiog savo vietose, kurie esate sergantys ir vargstantys. Gerai.

223 Taigi, mano broliai tarnautojai, tai yra tiesiog gerai, uždėkite savo rankas ant šių žmonių.

224 Dabar sergantys žmonės, atsistokite arčiau vienas kito taip, kad galėtumėte uždėti rankas vieni ant kitų. Taigi, Biblijoje pasakyta jums sergantiems: „Šie ženklai lydės tuos, kurie tiki“. Jūs turite būti tikintysis, priešingu atveju čia nestovėtumėte. „Jeigu jie uždės savo rankas ant ligonių, jie pasveiks“. Jūs žinote, kad tai yra tiesa. Tai yra Rašto vietos, kurios negali pavesti.

225 Jūs, atgailaujantys, norintys ateiti prie altoriaus, mano broliai ir sesės, kurie šį vakarą ateinate prie altoriaus, mirtingieji, žinantys, kad vieną kartą turėsite susitikti su Dievu. Biblijoje pasakyta, kad vienu žmonių nuodėmės yra prieš juos, o kitų, juos seka iš paskos. Šįvakar jūs išpažįstate savašias, jūsų nuodėmės prieš jus bus atleistos per Viešpaties Jėzaus Kraują.

226 Ir jūs esate čia ieškodami Šventosios Dvasios krikšto, Dievas davė pažadą Apaštalo Darbų 10. Mes skaitome: „Petru! dar bekalbant tuos žodžius Šventoji Dvasia nužengė ant tų, kurie klausėsi Žodžio“. Jie buvo tokie alkani! Taigi, jūs esate alkani. Jūs atsinešėte tą trupinėlį čia. Dabar priimkime tikrą Dievo palaiminimų patiekalą. Jis visas priklauso jums.

227 Taigi, jūs žmonės, kurie tikite malda, tiesiog kartu palenkime savo galvas ir pasimelskime dabar, ir tikėkime. Dabar tiesiog pamirškite, kas yra aplink jus. Žinokite, kad aplink jus nėra nieko, o tik Jėzus Kristus. Ir kiekvienas melskitės taip, kaip meldžiatės, taip, kaip esate įpratę melstis. O, broliai, uždėkite savo rankas ant šių žmonių ir dabar tikėkime, kad Šventoji Dvasia nužengs ir išpildys šiuos dalykus, kurių prašome.

228 Mūsų Dangiškasis Tėve, mes nejaučiame, kad stovime čia tuščiai. Mes dėkojame Tau už šias sielas. Mes žinome, kad Tu dabar esi čia, kad išgelbėtum jas. Aš meldžiu, kad Tu tai suteiktum, Viešpatie. Tegul jų tikėjimas žvelgs toliau šešėlio. Tegul šie ieškantys Šventosios Dvasios, ant kurių uždėtos tikinčiųjų rankos, sergantys ir kenčiantys, tegul Dievo jėga judėdama įeis į šį pastatą, aukštyn ir žemyn šiomis eilėmis ir per šiuos žmones. Ir išgelbėk kiekvieną nusidėjėlį, pripildyk kiekvieną tikintįjį Šventąja Dvasia ir išgydyk kiekvieną sergantį žmogų. Suteik šiuos dalykus, Viešpatie. Aš tikiu, kad Tu esi Čia ir Tu esi tas pats vakar, šiandien ir per amžius. Tavo pažadai negali pavesti.

229 Mes tikime, kad tu įgaliojai Savo Bažnyčią ir jie nuėjo į Jeruzalės miestą. Jie susirinko aukštutiniame kambaryje ir buvo jame, nuolatos šlovindami ir laimindami Dievą. „Ir staiga iš dangaus atėjo garsas tarsi besiveržiančio galingo vėjo ir pripildė visą namą, kur jie sėdėjo“. Tu esi tas pats ir Tu esi pajėgus padaryti tą patį. Leisk jėgai, kuri nužengė Sekminių dieną, šįvakar pakrikštyti šią žmonių grupę, Jėzaus Kristaus prisikėlimo jėgoje. Šią maldą aš sakau Jėzaus Vardu, už šiuos žmones Dievo šlovei.

230 Dabar pakelkite savo rankas. Tikėjimo malda buvo pasimelsta, atleidimo tikėjimo malda. Pakelkite savo rankas ir pasakykite: „Šlovė Viešpačiui“. Tiesiog pradėkite Jį šlovinti ir dėkoti Jam. Tiesiog išpažinkite savo nuodėmes. Iš... Tikėkite visa savo širdimi. Pakelkite savo rankas į Dievą ir pasakykite: „Ačiū Tau, Viešpatie Jėzau“. Aš tikiu, šią minutę, Tu duodi man Viešpaties Dvasią, Tu krikštyji mane Šventąja Dvasia ir duodi man palaiminimus.

Gera, sese, ateiki...?...

Pamokslas išverstas: 28-12-2020

Įgarsintas pamokslas: <https://youtu.be/Dh5iDvnQ-Cw>